

TAL COM RAJA – 2023

23a edició

Tal Com Raja
El llibre dels alumnes del Blanxart

Curs 2022-2023
Terrassa

Índex

Pròleg , Victoria Villacis, 3r ESO	11
Escola Joan XXIII	
La por , Aya Maazouz	13
<i>Il·lustrat per Laia Fernández</i>	
Els moments feliços , Martina Gutiérrez	14
<i>Il·lustrat per Martina Gutiérrez</i>	
La màgia del mag , Elena Morante	16
<i>Il·lustrat per Àlex Navarro</i>	
Escola La Nova Electra	
La sang dels vilatans , Lucía Sánchez	18
La nostra terra , Nur Eluney Boudjemaa	19
Les 4 estacions , Hugo Mercadal	20
1r ESO	
A l'institut hi ha zombis! , Berta Gay.....	22
Què és un psiquiàtric? , Emma Giuffré	24
<i>Il·lustrat per Aitana Rodríguez, 1r ESO</i>	
El veí assassí , Maysae El Hachmi	29
<i>Il·lustrat per Malak Chidi, 1r ESO</i>	
Excursió al museu , Leire Vico	32
<i>Il·lustrat per Clàudia Alonso, 1r ESO</i>	
Una actuació estranya , Malak Chidi	35
La destrucció de lo hermoso , 1r A	36
<i>Il·lustrat per Naroa Iza i José Rodríguez, 1r ESO</i>	
Mis antepasados brujos , 1r B	39
<i>Il·lustrat per Mario Fernández, 1r ESO</i>	

Duendelandia y la bruja, 1r C	42
<i>Il·lustrat per Luna Giuffré i Ivana Guarnizo, 1r ESO</i>	
La estrategia fallida, 1r D	45
<i>Il·lustrat per Nisrum Laalaiti, Maroua Rouaz, Souleiman Azzia i Lucas Mejía, 1r ESO</i>	
El enigma pirata, 1r E	49
<i>Il·lustrat per Zoe Delgado i Guadalupe Chávez, 1r ESO</i>	
Clara, Berta Gay (premi AMPA)	52
<i>Il·lustrat per Safae Laabidi, 1r ESO</i>	
Stranger Story, Anna Vilar (premi Blanxart)	58
The garage, Maysae El Hachmi	66
<i>Il·lustrat per Maysae el Hachmi, 1r ESO</i>	
The lucky sneakers, Elsa Valdivia	70
<i>Il·lustrat per Naroa Iza, 1r ESO</i>	
Family goes first, Mario Fernández	73
<i>Il·lustrat per Jose Rodríguez, 1r ESO</i>	
2n ESO	
L'os polar, Alessandra Dumitrescu	76
<i>Il·lustrat per Oussama Assal, 1r ESO</i>	
Maties, el fantasma alliberat, Raquel Pardo	78
<i>Il·lustrat per Ester Guillamon, 1r ESO</i>	
Galàxia 9835, Pol Baltà	80
<i>Il·lustrat per Gabriela Constantin, 1r ESO</i>	
Unes vacances top!, Mohamed Benlahrach (premi Blanxart)	82
Un portal al drac, Leire García	84
<i>Il·lustrat per Rayan el Ahrach, 1r ESO</i>	

El cuaderno , Alessandra Dumitrescu	86
<i>Il·lustrat per Fatima Hammou, 1r ESO</i>	
Miré por el ojo de la cerradura , Alisson Montes	88
<i>Il·lustrat per Sophia Solbes, 1r ESO</i>	
El hombre de la gabardina , Martina Solano	91
3r ESO	
Qui és ella? , Laura Torrijos	94
La mort , M. Victoria Villacis	96
<i>Il·lustrat per Anna Herrero, 3r ESO</i>	
El càstig del submarí , Hiba Mayzou	99
A robbery in our high school , Adrià Barbero	102
<i>Il·lustrat per Sara Diana Grain, 3r ESO</i>	
A robbery in our high school , Laura Torrijos	104
<i>Il·lustrat per Mar Barea, 3r ESO</i>	
On the other side , Ensaf Agharbi (premi Blanxart)	106
<i>Il·lustrat per Hiba Mayzou, 3r ESO</i>	
4t ESO	
La meva història , Noha Erramdi (premi Blanxart)	110
<i>Il·lustrat per Àfrica Lanzas, 3r ESO</i>	
El monstre de la porta i el cavaller sense cavall , Pol Alonso	114
<i>Il·lustrat per Anas Mastour, 3r ESO</i>	
Persecución , Ariadna González	116
<i>Il·lustrat per Ainara Lanzas, 3r ESO</i>	
Una salida interesante , Laura Reche	118
Ella y su màquina , Carolina Macià	119
<i>Il·lustrat per Ivan Caro, 4t ESO</i>	
Pushing Dingle , Pol Alonso	122

My muse at your loss , Yasmin Chichi (premi AMPA)	126
<i>Il·lustrat per Kawtar Banghar, 3r ESO</i>	
J'aime la danse , Ana Juárez	130
 1r Batxillerat	
Tota una vida , Lucía Rivera	131
<i>Il·lustrat per Lucía Rivera, 1r batxillerat d'Arts</i>	
(portada, premi Blanxart)	
<i>Il·lustrat per Andrea Rodríguez, 1r batxillerat d'Arts</i>	
Un missatge de WhatsApp , Oriana Domínguez	132
<i>Il·lustrat per Anyela Antonella Vandenker, 3r ESO</i>	
Paràlisi del son , Virginia Giménez	134
<i>Il·lustrat per Carla Gómez, 3r ESO</i>	
<i>Il·lustrat per Míriam Fernández, 1r batxillerat d'Arts</i>	
Entre la foscor, ella i jo , Sonia Moreno (premi	
Blanxart)	137
<i>Il·lustrat per Laura Cabrera, 3r ESO</i>	
Humans , Laia Gázquez	139
<i>Il·lustrat per Aya Essamadi, 3r ESO</i>	
Futur , Marta Marfil	142
La solució a tots els problemes , Irene Pardo (premi	
AMPA)	144
<i>Il·lustrat per Sandra Sánchez, 3r ESO</i>	
Recaídas , Yaiza Camino	147
<i>Il·lustrat per Marta Martínez, 3r ESO</i>	
El miedo más temido , Yaiza Camino	152
<i>Il·lustrat per Jordi Alvarado, 1r batxillerat d'Arts</i>	
Me tenia y me perdí , Yaiza Camino	153
<i>Il·lustrat per Andrea Carrillo, 1r batxillerat d'Arts</i>	

Después de ti , Ariadna Porto	155
<i>Il·lustrat per Nayara Miño, 1r batxillerat d'Arts</i>	
Ephemeral , Ariadna Porto	157
Tempus fugit , Irene Pardo	160
<i>Il·lustrat per Carlota Callejo, 1r batxillerat d'Arts</i>	
2n batxillerat	
El conte de la jaqueta de pell de llobató , Maia Matallana	162
<i>Il·lustrat per Ainara Palós, 3r ESO</i>	
Somnis , Lucía Rivas	165
Solitud , Marta Torrijos (premi Blanxart)	167
<i>Il·lustrat per Laura Torrijos, 3r ESO</i>	
Two little killers , Aya Agharbi	169
<i>Il·lustrat per Israe Bouagfa, 3r ESO</i>	
The worst and the best experience I've ever had , Arnau Llorens	176
<i>Il·lustrat per Chloe Ristol, 1r batxillerat d'Arts</i>	
Il·lustració de la portada (<i>Tota una vida</i>): Lucía Rivera, 1r batxillerat d'Arts	
Il·lustració pàg. 4 (<i>Me tenia y me perdí</i>): Joel Portero, 1r batxillerat d'Arts (premi AMPA il·lustració)	
Il·lustració pàg. 10 (<i>Me tenia y me perdí</i>): Sara Morón, 4t ESO	
Il·lustració pàg. 14 (<i>Un missatge de whatsapp</i>): Emma Andrés, 1r batxillerat d'Arts	

PRÒLEG

En un moment en què tot allò digital guanya cada vegada més terreny i tot és tan visual, endinsar els joves al món de la lectura sembla difícil. Hi ha factors determinants per implicar futurs lectors, com la portada. Si a primera vista no és agradable, interessar-se pel contingut, per bona que sigui la lectura que presenta, serà difícil. La fal·lera per la immediatesa se'n s'empassa.

Tot i això, encara som molts els que ens interessem per la lectura, l'escriptura i les seves variants. L'amor per les històries llegides pot atrapar-nos no només a les llibreries i en tenim uns quants exemples. Cada vegada són més populars les adaptacions literàries de sèries i pel·lícules i ara que les plataformes són a l'abast de tothom, aquestes adaptacions porten molts joves a encuriosir-se per les novel·les que les han inspirades. Podríem fixar-nos només en els falsos escriptors, com els *influencers* i *youtubers* que encarreguen els seus llibres a terceres persones, però navegant per les xarxes podem conèixer perfils que saben recomanar lectures amb el llenguatge que entenem els adolescents.

Si enganxar-nos a la lectura és complicat, fer que escrivim, que hi agafem el gust, ho pot semblar més. Escriure a classe està bé. Un text de cent cinquanta paraules no és tan difícil d'elaborar, però escriure un llibre sencer, des del títol fins a la contraportada, em sembla, a dia d'avui, una tasca gairebé impossible. Jo parlo, és clar, des del meu punt de vista. Hi ha gent per a qui és fàcil escriure i que supura tanta creativitat que

podria omplir biblioteques senceres de talent i bones idees.

Molts adolescents als quals ens agrada escriure i que voldríem que els altres llegissin tot allò que hem creat, ens adaptem com poden als temps que ens toca viure. Sortosament, avui en dia hi ha noves maneres de promocionar-se i esdevenir una persona reconeguda. Les poderoses xarxes socials en tornen a ser un bon exemple. Tenim aplicacions en què la gent gaudeix de llibertat d'expressió, com Webtoon, on es poden fer còmics, o Wattpad, on es poden escriure tota mena d'històries de franc i on no es critica l'escriptor sinó que es fa crítica de la lectura.

Diem que la lectura i l'escriptura han perdut l'interès dels adolescents; això no vol dir que a la literatura li quedin quatre dies. Que els alumnes d'un institut siguem capaços, cada any, de presentar textos amb il·lusió que acabin confegint un llibre com aquest n'és una bona mostra.

Victoria Villacis
3r A ESO

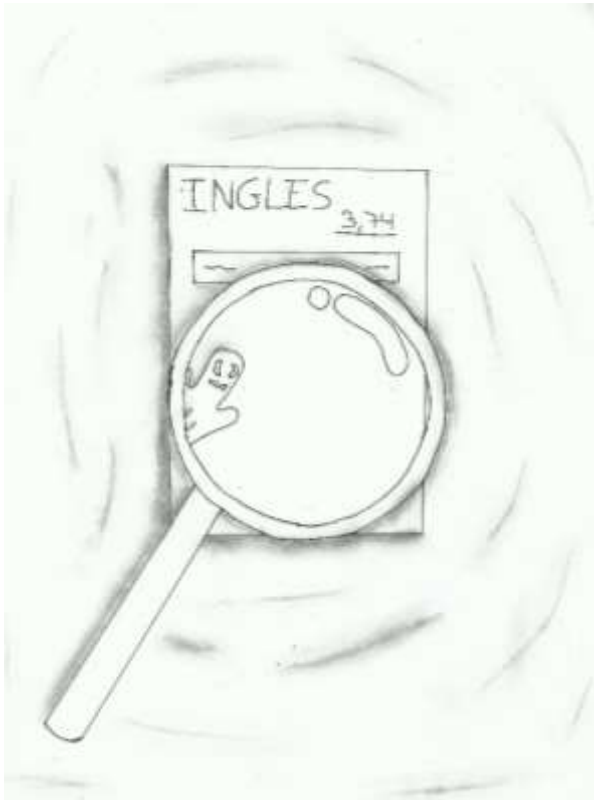

LA POR

La por que jo conec,
és perdre els diners.
Una mica de calés
i un examen suspès.

Una fiança pagada,
i la confiança multada.
Un somni fallit
i un destí avorrit.

Aya Maazouz
6è A Escola Joan XXIII

ELS MOMENTS FELIÇOS

L'alegria és això que has de sentir
quan no saps què fer,
quan estàs trist
o estàs avorrit.

És aquest sentiment
que et fa somriure
quan estàs content
o et vols riure.

En aquest lloc màgic
que tant t'agrada
amb la gent que estimes
i que vols fer-li abraçades.

Els dies de pluja
per a tu fa sol,
aquest sentiment
pot fer tot el que tu vols.

Martina Gutiérrez
6è B Escola Joan XXIII

LA MÀGIA DEL MAG

Una vegada vaig veure com volava
una petita i bonica fada
que tenia les ales
plenes d'il·lusió i màgia.

També hi havia un cavall
amb els cabells llargs,
de sobte es va girar
i tenia un cap humà.

Vaig mirar cap al mar
i hi havia un narval,
De sobte va saltar,
un cos de sirena es va il·luminar
i ens va deixar a tots bocabadats.

Vaig veure un mag
amb un barret molt llarg
i una capa tan gran,
que semblava un *jedai*.

Elena Morante
6è C Escola Joan XXIII

LA SANG DELS VILATANS

Tot el món està impacient,
la primavera no ha arribat!
Potser vindrà l'any vinent.

Sant Jordi cavalcant
amb el seu cavall blanc
ens ve a salvar
d'aquest enorme espant.

El món gaudirà
d'un espectacle emocionant,
tronaran les flors al camp.

Ja ha passat la mala ratxa,
ara tot està florit,
hi ha una gran bellesa,
sembla el paradís!

Una rosa ha crescut
a la sang dels vilatans.

Lucía Sánchez Fernández
6è A Escola La Nova Electra

LA NOSTRA TERRA

La nostra terra té desigualtats,
no tothom vivim plegats
alguns estan enfadats,
altres amoïnats,
jo tinc sort de viure on visc
perquè no corro cap risc,
casa meva té comoditats,
podem anar a col·legi plegats,
a qualsevol cosa puc jugar
sense haver-me de preocupar
de com aconseguir menjar,
de com em podré escalfar.
Gràcies a la gent que m'estima
i a la que jo puc estimar
el món que m'envolta es pot millorar
com l'aire que podem respirar

Nur Eluney Boudjemaa
6è B Escola La Nova Electra

LES 4 ESTACIONS

La primavera ha arribat,
tot el bosc ha canviat!

Les flors fetes malbé,
han tornat a lluir bé.

I els animals que estaven hivernant,
han marxat caminant.

Els cucs que s'havien amagat,
en dolces papallones s'han transformat.

I quan cau la nit
em quedo adormit.

Canviem a l'estiu,
fa molt caliu!

Torna la tardor,
obre el teu compostador!

Les fulles, a la tarda,
cauen de la branca.

El Halloween o la Castanyada,
apareixen com una fada.

Tornem a la primavera.
Com m'agrada aquesta terra!

Oh, no! M'he deixat l'hivern,
el fred aquesta època.
Se t'emporta a l'infern!

I aquestes són les 4 estacions,
totes 4 estan plenes d'emocions.

Hugo Mercadal
6è C Escola La Nova Electra

A L'INSTITUT HI HA ZOMBIS!

Fèiem classe de mates quan de sobte es van apagar els llums. Al principi em pensava que havia estat la professora, però ella estava ajudant un company. No li vam donar gaire importància, però al cap de dos minuts es van tancar les finestres i quan vam intentar obrir-les no vam poder. Volíem encendre els llums, però no ho aconseguíem.

–Què està passant? –vam preguntar tots.

Com que no vèiem res, no ens vam adonar que per la porta entrava un zombi, i un altre, i un altre... Quan finalment vam veure els zombis vam començar a córrer per tota l'escola.

Vam decidir anar al laboratori de Biologia, però també era ple de zombis. Vam intentar sortir per la porta principal, però no la podíem obrir perquè estava tancada amb clau.

Vam trucar a la policia amb la mica de cobertura que teníem als mòbils i vam esperar-la, amb por que vingués algun zombi.

Quan va arribar la policia, vam veure que un zombi sortia per la porta i parlava en català amb ell.

El policia va començar a riure i no enteníem per què. Finalment va venir cap a nosaltres i ens va dir que, com que s'apropava Halloween, els professors havien decidit fer-nos una broma. La

veritat és que no ens va fer gens de gràcia; ens havien donat un bon ensurt!

Berta Gay
1r A ESO

QUÈ ÉS UN PSIQUIÀTRIC?

-Molt bé, senyoreta White, la seva cambra és la dos-cents vint-i-dos. Per aquí, si us plau.

Camino darrere la infermera... Brown? No ho sé, ja no me'n recordo i no m'interessa. Passem per un llarg passadís i veig una porta amb el número dos-cents vint-i-dos i dues plaques, una té el meu nom, i a l'altre posa: Sue Jones.

Em deixen sola i el primer que faig és buscar ràpidament una finestra o algun lloc per on sortir i complir la promesa que li vaig fer a ella. No hi ha res.

Després d'una bona estona, em rendeixo i camino cap a la cafeteria, són gairebé les nou del vespre i encara no he menjat res. Agafo un plat del fastigós menjar del centre i m'assec en una taula amb un noi ros molt alegre i una noia amb cara d'avorrida i un llibre a les mans.

-Hola, em dic Mattheo Reynals -em diu el noi molt il·lusionat i m'allarga la mà.

-Un plaer, Mattheo, soc Jennifer White -responc amb una encaixada.

Observo la noia i està tan submergida en el llibre que prefereixo concentrar-me en el Mattheo. Encara xerrem una bona estona, i resulta que és un molt amable i alegre, em pregunto què fa en un lloc

com aquest.

-Oh, mireu! La nova ha trobat amics! Segur que quan sàpiga el que fan no s'hi acosta mai més -talla la nostra conversa una noia rossa amb els ulls negres i trets asiàtics; l'acompanyaven dues noies molt semblants.

-I tu què saps? A més, si som aquí és per alguna cosa, no? Aquí tots tenim problemes, noia, fins i tot tu -li responc i tothom es queda en silenci, ni una sola veu, ni una rialla, res.

-Qui et creus que ets per parlar-me així! -exclama la noia furiosa.

-Jennifer White, un plaer -li dono la mà i ella em mira com si em volgués assassinar.

-Això no quedarà així -surt de la cafeteria seguida de les altres dues.

Em sorprenc quan la noia de la taula em mira atentament.

-Jones, Sue Jones -em diu, i torna al seu llibre.

-Un plaer, Sue, i adeu Matt, me'n vaig a dormir, fins demà.

És a prop de la una de la matinada i vigilo el passadís per poder escapar. Ahir vaig revisar un plànol del centre i vaig descobrir que si arribo als jardins podré fugir i complir la meva promesa. Esquivo un guàrdia i baixo les escales, distrec la

recepcionista i arribo als jardins, sobrepasso la tanca, veig la porta de sortida i començo a córrer, estic a punt d'arribar quan caic de cara a terra per culpa d'un peu al meu camí.

-De veritat et pensaves que seria tan fàcil, White?

-Marta...

-Que fas aquí, novençana?

-Et podria preguntar el mateix, Marta.

-Sí, però jo soc la millor del centre i tu la nova, a qui et penses que creuran?

-Què vols a canvi?

-Què avorrida! Bé, al despatx de la directora hi ha un botó daurat, prem-lo i no diré res.

-Per a què serveix el botó?

-Vols perdre més el temps o vols sortir d'aquí?

Canvi de plans, primer hauré de prémer el maleït botó i després sortir.

-Véns o no? -ella somriu i comença a caminar; la segueixo.

Quan hi arribem, em fa un senyal perquè entri. Premo el botó i sona una alarma molt forta, les portes s'obren i la Marta fuig. Gallina!

El botó ha fet que totes les portes de totes les cambres s'obrin i tothom està desesperat intentant sortir del centre mentre els guàrdies intenten

enxampar-los a tots. Surto per la finestra i m'escapo.

Després de córrer dues hores veig una cabana amb una xemeneia fumejant. M'hi apropo i truco.

-Oh! Estàs bé? Peerce, porta xocolata calenta! Entra, entra.

És una senyora d'uns trenta anys, amb els cabells rossos i molt guapa. Arriba un noi de la mateixa edat amb una tassa a les mans. La dona m'asseu al sofà, em passa una manta per les espatlles i em dona la beguda calenta.

-Com et dius?

-Jennifer, Jennifer White.

Emma Giuffré

1r B ESO

EL VEÍ ASSASSÍ

-En Xavi, Pol. Ha sigut en Xavi!

-Avi! No! No te'n vagis, avi! Aaah! -vaig cridar mentre em despertava; era un somni.

En aquell moment la meva mare i la meva germana Susanna van entrar a l'habitació molt amoïnades.

-Pol!

-Què passa?

-L'avi!

-Què li passa?

-Ha mort!

-Com? No pot ser!

De seguida vam anar a cals avis, i vaig rebre la pitjor notícia de la meva vida: l'avi no havia mort sinó que l'havien assassinat. Va ser un espectacle horrorós pels meus ulls, el meu estimat avi sense ànima al llit i amb el pit ple de sang. En aquell moment vaig decidir que allò ho havia d'investigar.

Vaig preguntar a l'àvia si abans de morir l'avi havia tingut cap problema amb algú. Em va dir que la setmana passada havia discutit amb el fill del veí, en Xavi, perquè creia que havia robat unes claus i el va amenaçar amb denunciar-lo a la policia.

Aquella nit vaig estar pensant com el Xavi hauria pogut cometre semblant delictes i vaig decidir

que havia d'anar a casa seva a investigar.

L'endemà vaig trucar a la porta del seu domicili i es va obrir sola. Vaig entrar-hi i vaig començar a buscar per tota la casa però no vaig trobar res d'especial fins que vaig arribar a la cuina. Al tercer calaix vaig veure una navalla amb alguna cosa que demostrava que en Xavi era realment l'assassí del meu avi: hi havia taques de sang. Vaig voler agafar la navalla i en aquell moment vaig sentir que una mà m'ho impedia. En Xavi!

-No t'equivoquis, nano -em va xiuxiuejar a l'orella.

Va agafar la navalla i per la cara que feia vaig intuir que no tenia intenció de fer res de bo. Estava a punt de clavar-m-la quan, quasi per miracle, la meva germana Susanna va entrar, i en veure les intencions d'en Xavi, no va dubtar ni un moment a clavar-li una puntada de peu que el va deixar fora de combat.

La Susanna i jo vam fugir i vam córrer a buscar la policia. Però quan vam tornar, en Xavi no hi era: havia fugit.

Maysae El Hachmi

1r C ESO

EXCURSIÓ AL MUSEU

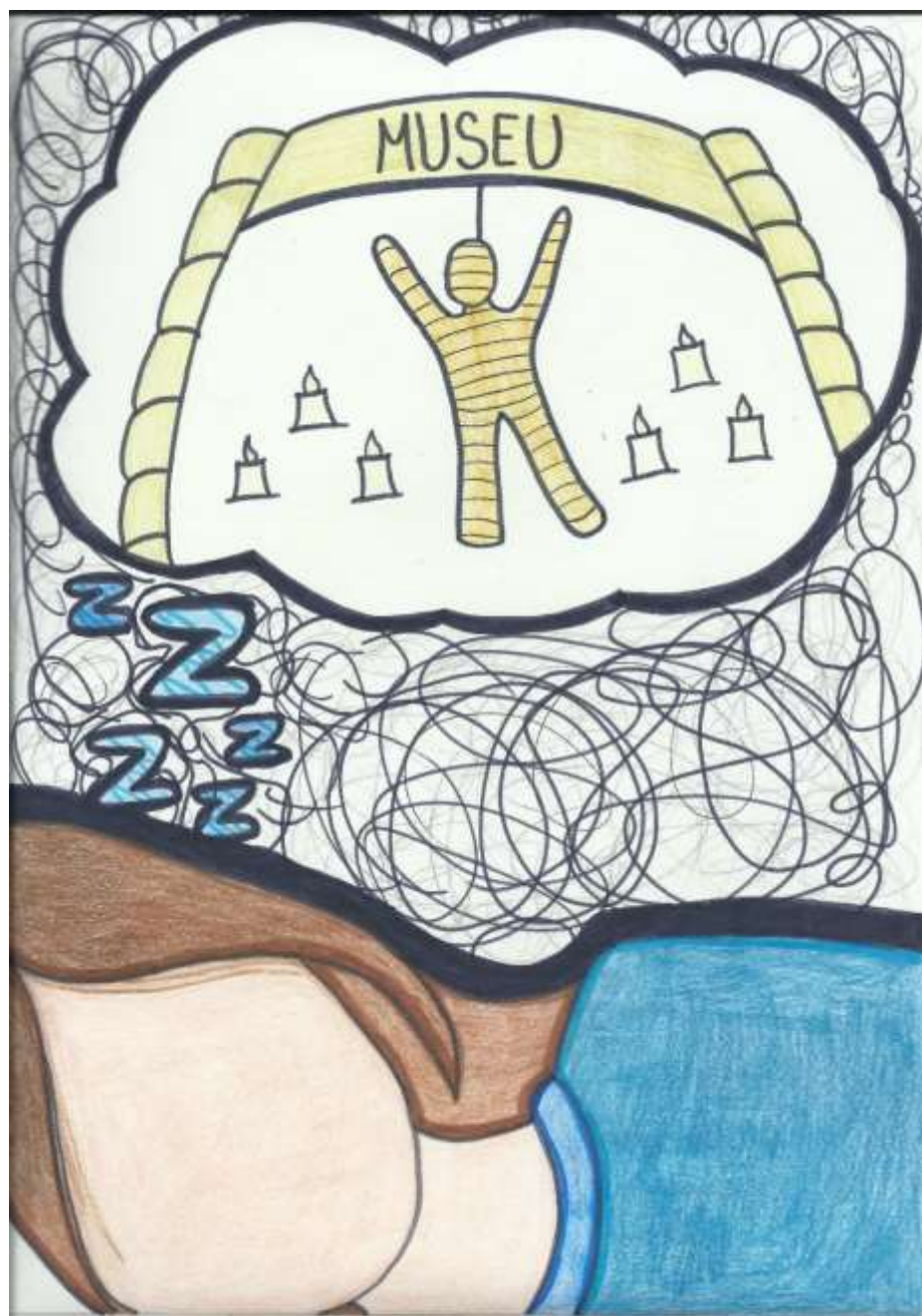
L'Elena és una noia de dotze anys molt amable i llesta; el que més podem destacar d'ella és que res no li fa por.

A finals d'octubre l'Elena tenia una excursió al museu. Quan va arribar a l'institut es va trobar amb les seves amigues i van estar parlant sobre el que farien a la sortida; l'Elena estava entusiasmada. Van entrar a classe i la mestra de seguida els va dir que s'anessin preparant perquè ja era l'hora de marxar.

Quan van arribar, el guia els esperava a la porta i de seguida van començar a entrar tots al museu. Al cap de vint minuts, de cop i volta, els llums del museu es van apagar. La classe estava espantada, tots menys l'Elena, perquè ella pensava que tot allò era una broma o que potser havia marxat la llum.

De sobte, els companys van començar a cridar i córrer cap a la porta de la sortida. Quan estaven a un metre, es va tancar sola i va aparèixer una mòmia molt més gran que les que surten a les pel·lícules, i es van encendre un munt d'espelmes a la vegada.

L'Elena, la mestra i tota la seva classe només volien fugir d'aquell museu encantat; per això, quan

van veure una sortida d'emergència a l'altre costat del museu, van córrer en aquella direcció. Davant seu va aparèixer... un fantasma!

Cada cop s'escoltaven sons més estranys i apareixien més fantasmes, més mòmies i un munt de zombis! Fins que l'Elena va sentir un soroll fort que li resultà familiar...

El seu despertador!

Va obrir els ulls i es va adonar que tot allò havia estat un somni. Per un cop, l'Elena havia passat por de veritat.

Leire Vico
1r D ESO

UNA ACTUACIÓ ESTRANYA

L'altra nit em van trucar per telèfon, era una senyora que ens volia contractar per anar l'endemà a cantar a una festa. Vaig acceptar, vaig trucar a les meves amigues i l'endemà hi vam anar.

La casa era en un lloc de cases abandonades. A les meves amigues i a mi ens va estranyar, però finalment vam trobar la casa que buscàvem.

No estava gaire decorada, però no li vam donar gaire importància. Quan vam entrar hi havia molta gent i feia una pudor estranya.

Nosaltres anàvem cantant, cantant i cantant, i la gent no es cansava de ballar. Vam parar per dinar; la carn que ens van donar tenia un gust amargant. Després vam seguir cantant i la gent ballava sense cansar-se.

De sobte, a una noia se li va apujar el vestit i vaig veure que tenia potes de cabra. Em vaig espantar; ho vaig dir a les meves amigues i vam sortir corrents d'allà dins.

Un senyor que anava pel carrer ens va dir:

–Què feu aquí? És molt perillós: només hi ha dimonis!

Malak Chidi
1r E ESO

LA DESTRUCCIÓN DE LO HERMOSO

Había una vez un bosque encantado oculto en una isla desierta guardado por una comunidad de hadas liderada por un hada madrina.

El bosque poseía una fauna y flora asombrosa de gran espesura para esconderse, compuesta por montañas invertidas flotantes y animales fascinantes como unicornios, dragones y cerdos voladores. Era un lugar paradisíaco lleno de vegetación de amplios y vivos colores.

La líder de las hadas tenía en su poder la varita mágica que le otorgaba vida al bosque y cuyo poder lo protegía de invasores extraños y ajenos a su extraordinario y enigmático mundo.

Un día un barco pirata a la deriva fue a parar a la isla que parecía desierta. Desembarcaron para abastecerse de alimentos para su viaje y durante la exploración descubrieron el bosque encantado y al hada que atesoraba la varita mágica de la vida. Los piratas, dejándose llevar por su naturaleza saqueadora, intentaron capturar el hada junto a la varita mágica. Sin embargo, la cabecilla, inteligente, hábil y siempre prevenida, logró sortear la primera intención de los piratas.

Las hadas que habitaban el bosque encantado, alertadas ante la presencia de los piratas

a los que consideraron como intrusos, se prepararon para enfrentarse a ellos con sus hechizos e invocando al ser supremo con su varita.

Ellas, con su poder, les dispararon un hechizo para paralizarlos y convertirlos en hielo, pero ellos, gracias al espejo protector de sus escudos, devolvieron el hechizo.

Con la varita las hadas invocaron a un ser temible y feroz para luchar contra los piratas, era un ser todopoderoso del inframundo con dos cabezas y cuernos. Aunque destacaba por su fortaleza, los recién llegados consiguieron cegarlo con sus escudos-espejo y la luz del sol. El monstruo, confuso y desorientado, fue atacado por los invasores con sus armas y halló la muerte.

Mientras tanto, en el transcurso de la lucha, el capitán pirata consiguió hacerse con la varita mágica de la vida y escapó al barco con ella. El resto de la tripulación retrocedió en la lucha para seguir a su capitán. Como resultado de ello, el bosque empezó a desmoronarse y finalmente se extinguió.

Cuando todos los integrantes del barco lo alcanzan, huyeron de la isla con la varita mágica de la vida; a lo lejos observaban la destrucción y muerte del bosque encantado y de sus habitantes, las hadas.

Conte conjunt 1r A ESO

MIS ANTEPASADOS BRUJOS

Había una vez una familia cuyo hijo de manera casual halló una llave antigua y oxidada bien guardada en un cofre del desván. Era una llave extraña que nunca había visto antes; el cofre tenía motivos dorados y una inscripción en una lengua que el chico desconocía.

Al mostrársela a sus padres, ellos entendieron que debían explicarle a su hijo la historia de sus antepasados, una historia que se remontaba varios siglos y revelaba su procedencia.

Antiguamente, su familia pertenecía a una comunidad de brujos y brujas en cuya sede, un castillo situado en un valle, probaban pócimas y practicaban hechizos y trucos de magia.

Alrededor del castillo había una pequeña aldea con un pozo en medio de la plaza. El pozo se secó y la aldea se convirtió en un lodazal, por este motivo los habitantes abandonaron el poblado. Debido al carácter mágico de la zona, el pozo se convirtió en un portal abierto a otros mundos alternativos, y aunque poco utilizado, brujos y brujas lo aprovechaban para buscar ingredientes y sustancias para sus pociones.

Un día gris de lluvia y tormenta salieron del pozo unos feroces y guapos ogros con grandes

bastones y fuerza sobrehumana; buscaban objetos mágicos para mantener su poder.

Estos seres, al descubrir la comunidad de brujos y brujas del castillo, quisieron invadirlo y apoderarse de sus pertenencias.

Brujos y brujas se sentían seguros debido a que no era la primera vez que eran atacados y confiaban en sus poderes. Sin embargo, esta vez desconocían que los rayos de la tormenta potenciaban la fuerza sobrehumana, así como el poder de los bastones. Así, sus hechizos y rayos acabaron malográndose.

Todos peleaban, gritos y hechizos volaron por las afueras del castillo, antes tranquilo. Brujos y brujas se desesperaban, no sabían cómo responder ante los ogros en medio de la batalla. Se produjeron numerosas víctimas.

La cabecilla de los ogros se separó del grupo con el fin de eliminar al líder de los brujos; en su persecución causó gran destrucción, y llegaron frente a frente. El brujo con su varita lanzó un hechizo que la ogra detuvo con un escudo y retornó al brujo, dejándolo malherido. La ogra remató su obra clavándole una estaca en el corazón.

Los habitantes del castillo, considerando el peligro inminente y sin nadie que los liderara, comenzaron a retroceder y se prepararon para la

evacuación de la fortaleza y del reino.

Solo tenían una salida: el primogénito del líder tenía en su poder la llave mágica del portal, que los llevaría al mundo de los humanos, donde podrían refugiarse y confundirse con el resto de los terrestres gracias a su aspecto.

Sin embargo, no les dio tiempo a coger el resto de objetos mágicos, como el sombrero, el cual les ayudaría a ver qué pasaba en el castillo y a conseguir los objetos que necesitarían. Viajaron, pues, a otro universo con lo puesto y sus conocimientos.

En el nuevo mundo formaron una familia y tuvieron hijos; trabajaron y se confundieron con el resto de naturales del lugar, sin olvidar, claro está, sus orígenes y la convicción de que algún día volverían, pues ese era su destino.

Conte conjunt 1r B ESO

DUENDELANDIA Y LA BRUJA

Érase una vez un reino de duendes gobernado por un rey sabio y generoso al que todos querían. En Duendelandia, así se llamaba el reino, vivían en paz y armonía, los duendes eran traviesos y jugaban hasta que se ponía el sol.

En el reino habitaba un joven duendecillo que era muy torpe y que siempre jugaba solo debido a dicha torpeza. Un día paseando por el bosque encontró una puerta secreta. Aunque tenía miedo, la curiosidad le pudo y bajó las escaleras que conducían a una habitación escondida en la que encontró una esfera que brillaba, parecía un objeto mágico y dejándose llevar por su naturaleza, empezó a jugar con ella. Fue entonces cuando se le cayó de las manos rompiéndose en dos. Salió de ella un vapor de diversos colores y se oía una risa escalofriante. El duendecillo se dio cuenta de que era una bruja y por el aspecto parecía malvada.

La bruja encerró al duende y salió volando mientras lo destruía todo a su paso. Al llegar al reino se encontró a la guardia real, unos minotauros preparados para la lucha que no la dejaron entrar. Esa misma noche, la bruja optó por otro plan: con sus poderes mágicos cambió su aspecto por el del propio rey. Los minotauros, obviamente, al ver al

rey lo dejaron pasar.

Mientras tanto, el duendecillo torpe intentaba salir de su encierro, había visto en la bola mágica como destruía la bruja su reino y habitantes. Desesperado, logró escapar de aquel lugar donde lo había encerrado la bruja y alertó al resto de duendes tocando las campanas de la torre.

La bruja buscaba al rey verdadero por todo el castillo para matarlo cuando oyó la alarma y volvió a transformarse para hacer frente al ataque, que preveía inminente: con un hechizo se convirtió en un ogro gigante de una fuerza descomunal. Los duendes, reunidos para la lucha, fueron al castillo con la bola mágica para devolver a la bruja al lugar de donde había escapado.

Los duendes se aliaron con el ejército de minotauros armados con arcos y flechas y plantaron batalla frente al castillo. La bruja, convertida en gigante, detuvo el ataque de piedras y flechas de los minotauros. La malvada, con intención de destruir a los duendes y acabar con los minotauros, quiso pisarlos, pero el duende tenía preparada la bola mágica. La bruja, al intentar pisarlos, se sumergió en la bola quedando atrapada otra vez allí, para siempre.

El rey, agradecido a sus duendes y a su ejército, ordenó que ocultasen la bola en un lugar

secreto. También construyó una estatua en honor a la valentía del duendecillo por defender el reino. Su acto fue reconocido por los reinos vecinos durante mucho tiempo.

Conte conjunt 1r C ESO

LA ESTRATEGIA FALLIDA

Había una vez una escuela de magia a la que acudían unos seres fantásticos a aprender pócimas, hechizos y magia. Entre estos seres había brujas, hadas, hombres lobo, cíclopes..., pero la comunidad más grande era la de los duendes. Eran ágiles, despiertos y tenían grandes dotes, pero con dificultades para controlarse en el uso de la magia.

El centro estaba protegido por un anillo poderoso que guardaba con esmero el director de la escuela, un duende sabio, cuya edad era indescifrable. La escuela se erigía solemne y fortificada en la cima de una montaña, rodeada por un extenso bosque con cuevas y una frondosa vegetación que no dejaba pasar la luz del sol, situación perfecta para los vampiros, que habitaban y se escondían en el lugar.

Estos seres tenían prohibida la entrada a la escuela por su perversidad, sembrar el terror entre los estudiantes y chupar la sangre de los aprendices convirtiéndolos así en subordinados vampiros. Estas criaturas ansiaban invadir la escuela y conseguir el anillo mágico para hacerse con el poder total del lugar.

Tiempo atrás se habían enfrentado duendes y vampiros provocando numerosas bajas en ambos

bandos, motivo por el cual se odiaban mutuamente. Aunque los duendes poseían el anillo mágico que los protegía y del cual podían utilizar su magia, los vampiros contaban con la capa mágica: les protegía de la luz y les permitía volar de un lugar a otro.

Dada la situación, para aumentar la protección del castillo, además de ogros en la puerta, colocaron un dragón que sobrevolaba atento el recinto y rodearon la escuela con ristras de ajos para ahuyentar a sus eternos enemigos.

No obstante, las dificultades agudizan el ingenio, por tanto, a los vampiros no les quedó más remedio que idear una estrategia para invadir el castillo y atrapar el anillo. Consistía en disfrazarse y sobornar a los estudiantes; realizarían la invasión de noche, mientras descansaban, y usarían el propio conocimiento contra ellos mismos.

Empecemos por el principio: unos vampiros debían disfrazarse de duendes y colarse en el castillo, ir a las clases, confundirse y relacionarse con el resto de estudiantes, para observar y tomar notas. Esto les permitió recoger información sobre la escuela y analizar sus debilidades, como por ejemplo acabar con los ogros protectores de la puerta, saber cómo se defendían, dónde se encontraba el despacho del director y la reliquia, etc.

Por otro lado, los vampiros sobornaron a varios miembros de la escuela para entrar con mayor facilidad, para que les ayudaran a superar obstáculos, como quitar los ajos o distraer al dragón.

El día D, que tratándose de vampiros fue la noche D, los vampiros invadieron la escuela por la puerta principal con la ayuda de los sobornados, traidores para los duendes, y los vampiros disfrazados, que les ayudaron a tener vía libre hipnotizando a los ogros, distrayendo al dragón y solventando cualquier dificultad. Los duendes, al percatarse del ataque, tocaron las campanas para alarmar al resto de la escuela y que acudiera a la contienda.

Mientras duendes y vampiros mantenían una lucha encarnizada, los duendes lanzaban rayos y hechizos y los vampiros volaban y chupaban la sangre. La vampira suprema fue a buscar el anillo al despacho del director, el duende sabio. Ambos seres, inteligentes y valientes, comenzaron una lucha jamás vista antes por defender lo que creían suyo.

A pesar de la superioridad numérica de los duendes, la invasión sorpresa dio ventaja a los vampiros sobre los estudiantes, y el director, en un intento por huir del despacho con el anillo, murió en el fragor de la batalla. La vampira suprema tenía en su poder el anillo mágico más poderoso del

mundo; sin embargo, no contaba con el propio mecanismo de defensa de la joya. Quien cogía el anillo, debía pronunciar la palabra mágica; si no, el objeto le lanzaba una maldición, a él y a los suyos. Al no soltar la palabra mágica la vampira suprema, rayos y truenos se desencadenaron sobre el castillo, calcinando a los vampiros.

Entre escombros, fuego y cadáveres quedó un vampiro malherido que sobrevivió a la batalla y cuyo destino sería reconstruir su linaje y vengarse de sus verdugos.

Conte conjunt 1r D ESO

EL ENIGMA PIRATA

Hace mucho tiempo había un grupo de piratas con su capitán Garfio al mando que surcaba los mares y océanos en su barco en busca de tesoros ocultos en las profundidades de la Tierra.

Un día, mientras rastreaban un tesoro, les sorprendió una gran tormenta que provocó desperfectos en la nave. Fueron a parar a una isla desierta en la que desembarcaron para arreglar el barco, reponer víveres y descansar.

Se adentraron en ella para explorarla y hallaron la entrada secreta de una cueva donde descubrieron restos óseos junto a una botella con una llave que abría un cofre de un tesoro y el mapa que conducía hacia él. Sin embargo, no iba a ser fácil. El mapa hacía referencia a los dragones que custodiaban la isla y el tesoro, bienes que defenderían hasta la muerte.

Los integrantes del grupo realizaron el viaje a través de un túnel tridimensional que abrieron dentro del mar. Se enfrentaron a múltiples dificultades en las que arriesgaron su vida: plantas carnívoras, animales fantásticos como arañas y serpientes gigantes que intentaban devorarlos...

Evidentemente, hubo bajas, muchos perecieron en el camino, pero no impidieron que

llegaran a su destino.

Al pisar la isla, encontraron fieros dragones que protegían el tesoro; expulsaban fuego por sus fauces. Los piratas se cubrieron con sus escudos y lograron pasar la primera traba. Los dragones no conocían el arma secreta de los piratas: un sombrero mágico que se arrojaba al aire y producía un agujero negro que absorbía a los fieros dragones, dejando el paso libre hasta el tesoro.

Erradicados los obstáculos, los piratas llegaron a lo que creían riquezas y abrieron el cofre con la llave mágica. Al abrir el arca del tesoro encontraron un manuscrito con el siguiente acertijo matemático:

Los piratas somos grandes navegantes. Y en el arte de la navegación las matemáticas son fundamentales. Así que a todo buen pirata le han de gustar los retos matemáticos. El cofre contiene una bolsa con doblones de oro de valor incalculable. Pero..., ¿sabéis cuántos contiene? El número de doblones se corresponde con el menor número que debéis restar a 6180 para conseguir un múltiplo de 11. ¡Si sabéis de cuántos doblones estoy hablando... vuestros son!

Conte conjunt 1r E ESO

CLARA

Many of you surely celebrate Santa Claus or the Three Wise Men, who for those who don't know, are people who leave gifts at your house on special days. But before these things became fashionable, there was a woman named Clara.

This woman lived in a village in Scotland a long time ago, around 1845. What was special about her was that she loved reading, she could spend hours and hours reading, she never got tired. She loved reading so much that she decided to become a writer.

At first she was very excited about the idea, so much so that she decided to write the same book 20 times and send it to literary critics. But she had the bad luck that all of them were men and did not accept the proposal just because she was a woman. Clara got very angry, so she decided to make a demonstration in the street about women's rights and that they deserve more respect.

The demonstration did not go very well, only a couple of women joined Clara, and the police put her in jail all night. Clara thought of many ways to make her dream possible, then she decided to send a letter to the critics expressing her anger. Once sent, she went to sleep. A week later a letter

arrived and Clara thought that she had solved the problem and that she could be a writer. She was disappointed to see that the critics continued with the idea that she could never be a writer.

This time Clara was quite angry. This time she had to think of something good enough to make her dream come true. She thought hard and came up with a great idea. She decided that since her town was so small and only 1000 people lived there, she could send a copy of the book to each house. As many people lived there and she was only one, she decided to call her friends and tell them to copy her book 1000 times. Her friends, a little bit surprised, decided to do it. Clara and her friends, once they finished writing, put them on the doors of all the houses as if it were a newspaper.

The idea was so good that it appeared in the next day's newspaper. Clara was so happy that she had an even better idea, she could write a book every month and send it to all the houses once a month. She set to work, as she only had a month to write the next book. Months later people were waiting for the book of the month, and she became an excellent writer. The critics told her that she was quite good, but that they would not let her be because she was a woman, but Clara did not care

what those men said, she already considered herself a writer.

So, until a few years ago, it was a tradition in Scotland that once a month you bought a book and it was left on your doorstep. But after Santa Claus and the Three Wise Men became famous that tradition was lost.

WITH MUCH LOVE, MY LAST BOOK.

CLARA CAMPELL

Berta Gay

1r A ESO

CLARA

Molts segurament celebren el Pare Noel o els Reis d'Orient, que per a aquells que no ho sabeu, són persones que porten regals a les cases en dies assenyalats. Però abans que aquestes coses es posessin de moda, hi havia una dona anomenada Clara.

Aquesta dona vivia en un poble d'Escòcia fa molt temps, a voltants de 1845. Era especial perquè li encantava llegir, es podia passar hores i hores llegint, i mai se'n cansava. Li agradava tant, que va decidir fer-se escriptora.

Al començament estava emocionada amb la idea, i va decidir escriure el mateix llibre vint vegades i enviar-lo a crítics literaris. Però va tenir la mala sort que tots eren

homes i no van acceptar la proposta només perquè era una dona. La Clara va enfadar-se molt, i va organitzar una manifestació al carrer pels drets de la dona, perquè mereixen respecte.

La manifestació no va anar gaire bé, només un parell de dones van unir-se a la Clara, i la policia va tancar-la a la presó durant tota la nit. La Clara va pensar diferents maneres de fer possible el seu somni, i va enviar una carta als crítics expressant el seu enuig. Després va plorar. Una setmana més tard va arribar una carta i la Clara va pensar que s'havia solucionat el problema i ja podria ser escriptora. Quina decepció! Els crítics seguien amb la idea de que mai podria ser escriptora.

La Clara volia desenvolupar una idea prou bona per fer que el seu somni es fes realitat i es va esbramar el cervell. Va pensar que, com que el seu poble era tan petit (només hi vivien mil persones), podia enviar una còpia del llibre a cada casa. Com hi havia molta gent i ella era només una persona, va decidir demanar ajuda als seus amics per copiar el llibre mil cops. Els seus amics, una mica sorpresos, van decidir fer-ho. Quan van acabar, van deixar els llibres a les portes de totes les cases, com si fos el diari.

La idea era tan bona que l'endemà va aparèixer als diaris. La Clara estava tan contenta que va tenir una idea millor: podria escriure un llibre cada mes i enviar-lo a totes les cases mensualment. Es va posar a treballar, ja que només tenia un mes per escriure el següent llibre. Mesos després, la gent esperava el llibre del mes, i va convertir-se en una escriptora excel·lent. Els crítics van

dir-li que era molt bona, però que no la deixarien estar perquè era una dona. A la Clara ja no li importava el que deien aquells homes, ella ja es considerava escriptora.

Així que, fins fa alguns anys, era tradició a Escòcia que un cop al mes la gent comprés un llibre i el deixés a la porta de les cases. Però quan el Pare Noel i els Reis d'Orient van fer-se famosos, aquesta tradició es va perdre.

Amb molt d'amor, el meu últim llibre.

Clara Campbell.

STRANGER STORY

Once upon a time, there was a family that lived in a town called Keswick. But this family doesn't know that this town is enchanted and it isn't normal.

-Good morning!

This girl is Amy. She is the youngest in the family, a young sister to other two brothers. She's nine.

-Not for me. I have an exam.

This boring person is Justin, he is never happy, NEVER. He's twelve.

-Good morning, sister! Justin, don't treat her like this!

And the oldest of the three and the nicest, David, he's fifteen.

The rest of the family, Mary and John, when there's a problem, they escape from it, which is perfect for this story. Well, I'll get to the point.

This family lives here since 2009, but the last five years strange things have been happening. Aliens came to the Earth! But they only want to stay in Keswick! The aliens can take the shape of normal people to destroy the Earth, but there are three kids that are going for you, aliens!

In the house...

-Mom, hurry up! We are late for school!

-I'm going! Did you two, Amy and Justin, put the sandwiches in your schoolbags?

-Yes, mom. Oh! I don't have the little unicorn, yet!

-ohh, David, bye! We're going to school!

-Bye mom!

At school...

-Hey, Tom!

-Hello Justin! Justin, before my biology class I saw the Maths teacher had a green arm! Is that normal or is there a costume party?

-Stop with your jokes, please.

-Don't you trust me?

-Not really... Bye Tom.

-Okay, I'm going to show you. Follow me.

-Ugh, fine!

When Justin saw the teacher, he was so surprised. And when he opened the door of his house, he just went super fast to his brother's room.

-David, I have something to tell you!

-What?

-Aliens exist.

-Wow, that was so random. Can you leave, please?

-You aren't listening to me!

-I'm studying.

-Listen!
-Ugh. Okay. Tell me.
-I saw my Maths teacher all green. Like an alien!
-So? What do you want?
-Come with me, please, at my school.
-If I go, you're going to shut up?
-Okay.
At school...
-How do you think we're going in?
-I've got a clip. Open it, please.
-I don't like this...
But something happened.
-Hello!
-Amy, what are you doing here?!
-I was bored and I followed you.
-Okay, come in, quickly!
That morning, Justin had put some cameras around school, everything was ready.
-Wait, I have cameras all around the school, let's see the video.
Later...
-She's a real alien!
-But she's not the only one, look at this!
-OMG, all the teachers were aliens!
-I've been investigating and if we have a light, we're going to destroy them!

-Okay, let's do this. Amy, stay here and don't touch anything, ok?

-Fine... Bye!

The boys were brave, but Amy wanted to participate too, of course.

-Hi boys! Do you need some more help?

-Wow, Amy! Thank you! You're so brave!

There are two brothers and a sister, fighting versus aliens.

-Justin, pass me that light, hurry!

-Maths teacher, you're the last one!

Arghhh!

BOOM!

Oh, I didn't remember that Justin had researched on the Internet about these aliens. Yes, they're bad, otherwise they wouldn't be fighting them.

The next day...

The school was destroyed for some reason that nobody knew (until Amy tells everyone) and all the kids were free from studying. And the most important thing: aliens destroyed.

-Kids! Wake up!

-Mum, didn't you notice?

-What?

-The school is destroyed, woohoo!

–(Sees the news) What happened?! Well, I'm going to wake up David.

BYE!

Anna Vilar
1r B ESO

STRANGER STORY

Una família viu en un poble anomenat Keswick i no sap que aquest poble està encantat.

– Bon dia!

Aquesta noia és l'Amy. És la més jove de la família, la germana petita de dos germans. Té nou anys.

– No per a mi. Tinc un examen.

Aquesta persona tan avorrida és el Justin, mai està content, MAI. Té dotze anys.

– Bon dia, germaneta! Justin, no la tractis així!

I el més gran dels tres i el més simpàtic, el David, té quinze anys.

La resta de la família, la Mary i el John, quan hi ha un problema l'eviten, la qual cosa és perfecta per a aquesta història. Bé, anem al que ens interessa.

Aquesta família viu aquí des de 2009, però durant els darrers cinc anys han passat coses estranyes. Els extraterrestres han arribat a la Terra! Però només volen quedar-se a Keswick! Els aliens poden transformar la seva aparença en la de gent normal i destruir la Terra. Hi ha tres nens que van a per vosaltres aliens!

A la casa...

– Mare, afanya't! Arribem tard a classe!

-Ja va! Vosaltres dos, Amy i Justin, ja heu posat els sandvitxos a les motxilles?

-Sí, mare. Oh! Encara no tinc el petit unicorn!

-John, David, adeu! Anem a l'escola!

-Adeu, mare!

A l'escola...

-Ei, Tom!

-Hola, Justin! Abans de la classe de biologia, he vist que la profe de mates tenia el braç verd! És normal, o hi ha una festa de disfresses?

-Deixa't de bromes, si us plau

-No confies en mi?

-No gaire. Adeu, Tin!

-D'acord, t'ho ensenyaré. Segueix-me.

-Ugh, d'acord!

Quan el Justin va veure la professora, es va sorprendre.

De seguida que va obrir la porta de casa seva, va anar molt de pressa a l'habitació del seu germà.

-David, t'he de dir una cosa!

-Què?

-Els aliens existeixen.

-Wow, això ha estat molt random. Pots marxar, si us plau?

-No m'estàs escoltant!

-Estic estudiant.

-Escolta'm!

-Ugh, està bé. Digues.

-He vist la profe de mates tota verda. Com un alien!

- I? Què vols?
- Vine amb mi, si us plau, a l'escola.
- Si hi vaig, callaràs?
- T'ho prometo.

Davant l'escola...

- Com hi has pensat entrar?
- Tinc un clip. Obre, si us plau.
- Això no m'agrada...

Però va passar una cosa...

- Hola!
- Amy, què fas aquí!?
- M'avorria i us he seguit.
- Entra, de pressa!

Al matí, el Justin havia posat càmeres per l'escola, tot estava preparat.

Després van visionar el vídeo de la gravació.

- És un alien de debò!
- Però la profe no és l'única, mira això!
- Déu meu, tots els professors ho són!
- He investigat i si tenim un llum els destruïrem!
- Fem-ho. Amy, queda't aquí i no toquis res, entesos?

Els nois eren molt valents, però l'Amy també volia participar.

- Necessiteu més ajuda?
- Ostres, Amy! Gràcies! Ets molt valenta!

Allà van dos germans i una germana, lluitant contra els aliens!

- Justin, passa'm la llum, de pressa!
- Profe de mates, ets l'última! Aaaaahhhh!

BOOM!

Oh, m'oblidava de dir-vos que el Justin havia investigat a internet sobre els aliens. Sí, eren dolents; si no, no lluitarien contra ells.

L'endemà...

L'escola ha estat destruïda per una raó que ningú sap, fins que l'Amy ho explica a tothom. De moment els nens no poden estudiar, i el més important: aliens destruïts!

-Nens! Desperteu-vos!

-Mare, que no te n'has adonat?

-De què?

-L'escola està destruïda! Visca!

La mare ho veu a les notícies.

-Què ha passat? Vaig a despertar el David.

THE GARAGE

One day my cousins and I were playing football near the garage of the apartment where my aunt lives. One of my cousins (Iman), kicked the ball very hard and it went into the garage. My cousins were so frightened, so I decided to go pick up the ball from the garage myself. Then I heard my cousins telling me:

I thought:

-A ghost? What nonsense!

So I went to the garage and I saw the ball, but the ball was floating! I was very scared, but when I wanted to go super fast to the entrance of the garage the door closed itself.

For one moment, I thought that the person who was approaching me was my uncle, but I realized that his car was not there so I panicked even more than I already had. I thought that it was the ghost whom my cousins were talking about, and it was. He was getting much closer and I thought that I was dead, when I heard my cousins voice and I looked up at the opening of the ducts and I saw them with a rope in their hands and saying:

-Quick! Climb up!

So I looked around and I was surprised to see that the ghost was not there. I climbed up the rope and my cousins asked me:

–Didn't we tell you to watch out for the ghost? Are you ok?

–Yes, I am fine! But let's go home before it comes back and kills us!

But when we were about to reach the exit, the ghost appeared with a blade and...

IT WILL CONTINUE...

Maysae El Hachmi

1r C ESO

EL GARATGE

Un dia els meus cosins i jo jugàvem a futbol a prop del garatge de l'apartament de la meva tieta. Un dels cosins, l'Iman, va xutar la pilota molt fort i va entrar dins del garatge. Els altres tenien i vaig decidir anar jo mateixa a buscar la pilota.

– Vigila amb el fantasma! –em va dir un cosí.

Un fantasma?, vaig pensar, quina bestiesa!

Així que vaig entrar al garatge i vaig veure la pilota, flotava! Estava espantada, vaig arrencar a córrer cap a la porta del garatge i quan ja hi arribava, es va tancar sola.

Durant un moment, pensava que la persona que s'apropava era el meu tiet, però vaig adonar-me que el

seu cotxe no hi era, vaig sentir pànic! Aquell devia ser el fantasma del qual parlaven els meus cosins, i l'era. S'apropava cada vegada més. Ja em donava per morta, quan vaig sentir la veu dels meus cosins, vaig mirar amunt, a l'obertura dels conductes, i els vaig veure amb una corda a les mans.

– De pressa! Puja!

Vaig mirar al voltant i el fantasma ja no hi era! Vaig pujar corda amunt.

– No t'hem dit que vigilis amb el fantasma! –em va preguntar el cosí gran–. Estàs bé?

– Sí, però marxem abans de que torni i ens mati!

Quan arribàvem a la sortida, el fantasma va aparèixer amb un ganivet i... CONTINUARÀ...

THE LUCKY SNEAKERS

Once upon a time there was a girl who always laughed at her when she went to school for not having cool shoes like the others, she was always alone in the patios, at dinner time, just for not having cool shoes. Although she did not understand why, because she was always very nice to everyone, she got very good grades, she passed...

One day his father earned €1,000 at work. He was going to spend it on cars, televisions, houses, but he didn't. He thought of her daughter since she had wanted some shoes for a long time, since they laughed at her at school, and she said... This afternoon when she gets out of school we'll go buy new clothes and shoes since she's been asking for a long time.

It was time to go pick up the girl, the father told her the news and of course the daughter was very happy since she could get many dresses, pants, t-shirts, jackets, shoes... That same day when the girl returned from shopping she tried everything on, everything looked great on her.

After a couple of weeks the girl realized that her shoelaces were magical, because her father received from the shoe store saying that the shoelaces were magical. When he told his daughter

she couldn't believe it. The next day all her classmates wanted to be with her and she told them no, that she only needed to get together with people who were really worth it, that is, who would be with her without needing money, just friendship.

Elsa Valdivia
1r D ESO

LES VAMBES DE LA SORT

Els companys de classe d'una nena se n'enreien perquè no portava sabates de moda. Ella no ho entenia, ja que era molt amable, estudiava, treia bones notes...

Un dia el seu pare va guanyar mil euros a la feina. S'ho podia gastar en moltes coses personals, però va pensar en la seva filla, que feia temps que volia unes sabates; li va dir: aquesta tarda quan surti de l'escola anirem a comprar roba i calçat nou. Quan ella va saber la notícia, es va posar molt contenta, podria comprar-se vestits, pantalons, samarretes, jaquetes, sabates...

Quan la noia va tornar de comprar, va emprovar-s'ho tot, i tot li quedava genial.

Després d'un parell de setmanes, el seu pare va rebre un e-mail de la sabateria dient que els cordons de les sabates eren màgics. la seva filla no s'ho podia creure. L'endemà els seus companys de classe volien estar amb ella, però ella els va dir que no, que només volia estar amb gent que valgués la pena, que no volgués estar amb ell per diners, sinó per amistat.

FAMILY GOES FIRST

All happy families are the same, but the unhappy ones are each in their own way. In the case of this family, it is not that they can be said to be very happy.

In a not very large house lived a father and his son, named Pablo i Martin. Pablo, the father, is a magician, even though his best trick is to make bills disappear, and make them appear in the trash. He never pays the bills and that's why they don't have electricity or water.

Like every morning, Martin went to school. When Martin arrived, he met his grandfather. Martin asked him what he was doing there and his grandfather told him that his father had not paid for the retirement home. Martin left.

He went home with his grandfather. At home, Martin told his father that his grandfather had given him everything when he was little and he took care of him, and that he was not doing anything to help and take care of his grandfather and him.

The following day, at school, they were announcing that they were looking for people for a play that was about our ancestors. Martin signed up

at that same moment. That same day they began to rehearse the play.

In two days the play would be in front of an audience.

The day of the play, Martin didn't say his lines, but what he thought: we had to take care of those who have taken care of us. The next day, Martin's father paid all the bills and from that day on he began to put all his effort into taking care of them and paying more attention to them.

Mario Fernández

1r E ESO

LA FAMÍLIA ÉS EL PRIMER

Totes les famílies felices són iguals, però les infelices ho són cadascuna d'una manera. En el cas d'aquesta, no es pot dir que els seus membres siguin gaire feliços.

En una casa no gaire gran vivia un pare amb el seu fill, es deien Pablo i Martin. Pablo, el pare, era mag, tot i que el seu millor truc era fer desaparèixer les factures, que apareixien a la paperera. Mai no les pagava i no tenien llum ni aigua.

Com cada dia, el Martin va anar a l'escola. Quan va arribar, va trobar-se al seu avi. Va preguntar-li què feia allà i l'avi va respondre que el seu pare no havia pagat la residència.

El Martin va anar a casa amb l'avi i va recordar al pare que l'avi li havia donat tot quan era petit i l'havia cuidat, i ell en canvi no estava fent res, ni per a ell, ni per a l'avi.

L'endemà a l'escola van dir que buscaven gent per representar una obra de teatre sobre els nostres avantpassats. El Martin va apuntar-s'hi de seguida. Aquell mateix dia van començar els assajos. Dos dies després, la representarien davant del públic.

El dia de l'actuació, el Martin no va dir el seu diàleg, sino el que pensava: que hem de cuidar aquells que ens han cuidat a nosaltres.

L'endemà el pare del Martin va pagar les factures, i a partir d'aquell dia va començar a esforçar-se per cuidar-los i mostrar-se més atent amb ells.

L'OS POLAR

Us explicaré l'anècdota que vaig viure l'hivern passat. Vaig anar amb els pares a una antiga estació d'esquí, actualment abandonada. Aquell lloc tenia rampes interessants i divertides.

Després d'una hora gaudint de l'esquiada, de sobte se sentiren crits. Ens vam espantar i vam cercar per tot arreu per descobrir d'on sortien els crits. Més tard, vam entendre què deien. Quan ens vam apropar al lloc dels fets, vam quedar horroritzats. Tot de persones tirades a la neu cridaven: *Déu meu, un os polar!* Vam girar el cap cap a la dreta i allà el vam veure. Un os polar gegant s'estava apropant cap aquella gent. Durant una estona ens vam quedar bloquejats. L'animal s'apropava més i més cap a la gent que cridava. Va arribar un moment que ja no podíem fugir.

Ens pensàvem que moriríem. Llavors vam viure un fet impressionant. Aquell os, en comptes de devorar-nos, va parlar. Ens va explicar que volia fer amics humans i ningú volia ser-ho d'ell.

També va dir que no era com qualsevol os ordinari. Era màgic, venia del món de les fades polars. Era tan bo que ens va convidar a pujar a la seva esquena; com volava, ens faria un tour per veure l'estació des del cel. Va ser un moment

inoblidable a la meva vida perquè les vistes eren
superboniques. Quan vam aterrar, l'os va
desaparèixer.

No el vaig veure mai més.

Alessandra Dumitrescu

2n A ESO

MATIES, EL FANTASMA ALLIBERAT

Un dia com qualsevol altre al poble de la meva mare vaig viure una anècdota molt curiosa. Un dijous a la nit havíem d'anar a sopar amb els veïns del barri. Jo m'estava preparant amb la meva germana i un amic, a casa, per aquest esdeveniment.

Quan vam acabar, vam sortir al carrer, però, abans d'anar al sopar, volíem visitar un tiet que vivia a prop de nosaltres. Malauradament, per fer aquesta ruta havíem de passar per una casa estranya, on vivia un home misteriós que mai no en sortia.

Caminàvem carrer amunt, quan, de sobte, en passar per aquella casa, ens vam fixar en una finestra. Hi havia l'home misteriós. Una llum el va il·luminar i el vam observar perfectament. No era humà, era... un fantasma! Ens vam espantar de valent i vam sortir a correuita. Però el fantasma ens havia vist i no tenia intenció de deixar-nos escapar. Va fer un moviment estrany des de la finestra i, de cop i volta, tres homes van aparèixer davant nostre, ens van agafar pel coll i ens van obligar a entrar en aquella casa, segrestats.

Minuts després ens trobàvem en una de les habitacions, amarrats a unes cadires, molt espantats. El fantasma va sortir de la seva habitació i es va dirigir a la nostra. Segur que les nostres cares eren

un poema. Ens va parlar i, per sorpresa de tots, no era dolent. Només volia deixar de ser un esperit que vivia sol. Vam decidir ajudar-lo. Actualment, la meva germana, el meu amic i jo estem vius; estem escrivint aquesta història al costat d'en Maties, el nostre amic fantasmagòric.

Raquel Pardo
2n B ESO

GALÀXIA 9835

Fa uns sis anys em va passar una anècdota, que explicaré en aquest escrit. El meu germà Marc va arribar a casa de la universitat a les tres de la matinada. Quan va entrar, va veure, al rebedor, la meva gata Lluna estirada a terra mig morta.

Ràpidament, Marc va agafar la seva cistella de transport màgica, va agafar la Lluna i la va ficar dins, per tal que tingués una protecció especial. Va arrencar a córrer cap a Sakura, el seu cotxe volador, i va venir a buscar-nos a mi i a tota la família. Tots junts i, cercant el cel de Terrassa, ens vam dirigir cap a la Galàxia 9835. El meu germà coneixia la zona, segons ens va explicar durant el trajecte, per ser el lloc més prestigiós i important en tractaments per animals malalts.

Després d'una hora d'espera a l'hospital de la Galàxia 9835, ens va atendre el metge. Va sortir de la consulta amb un diagnòstic positiu. Ens va detallar que el menjar que havíem donat a la Lluna era dolent. Resulta que havia patit una intoxicació que li havia provocat un desmai. Si el meu germà hagués arribat més tard, encara a casa, l'hauríem trobada morta. Ens va explicar que, per salvar-la, li aplicarien unes pocions màgiques i que en un parell d'hores estaria com nova.

Quin ensurt que ens vam emportar! Quan es va recuperar, la vam posar de nou a la cistella de transport i tota la família, juntament amb la gateta, vam tornar feliços cap a la Terra.

Pol Baltà
2n C ESO

UNES VACANCES TOP!

L'estiu passat vaig viure una anècdota sorprenent. Ara us l'explicaré. La meva família i jo ens vam plantejar anar al Marroc el dia vint-i-u de juny de 2022. La nit abans vaig fer les maletes amb la meva germana i també el menjar de tota la família.

A les vuit de la tarda vam agafar el cotxe per anar de Barcelona a Algesires, on ens embarcaríem. El destí era Tànger. El viatge per terra va durar unes vint-i-sis hores. El trajecte estava ben traçat, ja que sortint a aquella hora arribaríem a les deu de la nit i el vaixell salpava a les onze. Vam reposar una hora al cotxe per després agafar el transport marítim.

A les dotze de la nit, ja a l'embarcació, vaig sortir al balcó del camarot. Em vaig sorprendre, perquè, de sobte, vaig observar una cosa estranya a l'aigua, que es movia. Vaig pensar que era una orca, però no: era un dinosaure de mar! Al principi no m'ho vaig creure, però era aquesta criatura submarina tan gran que poques vegades es pot detectar a la superfície. Ràpidament vaig avisar la mare, que òbviament no em va creure.

Finalment, vam arribar a Tànger. En instal·lar-nos a casa, vaig encendre la televisió. Vaig veure les notícies i, per sorpresa meva, apareixia la informació: uns experts havien descobert la criatura

que havia vist jo al vaixell, pel mar Mediterrani. Sense pensar-m'ho dues vegades vaig cridar la meva família perquè escoltessin la notícia.

–Ho veieu?, era cert el que us deia!

Finalment tothom em va creure i em vaig sentir alleujat, perquè no havia estat un somni. Tot va ser real i vaig gaudir d'unes meravelloses vacances top!

Mohamed Benlahrach
2n D ESO

UN PORTAL AL DRAC

Quina anècdota més impressionant vaig gaudir! Una vegada, corria l'any 2019, vam anar unes amigues meves i jo a PortAventura, a Salou. Era l'aniversari d'una d'elles; de fet, era la meva millor amiga.

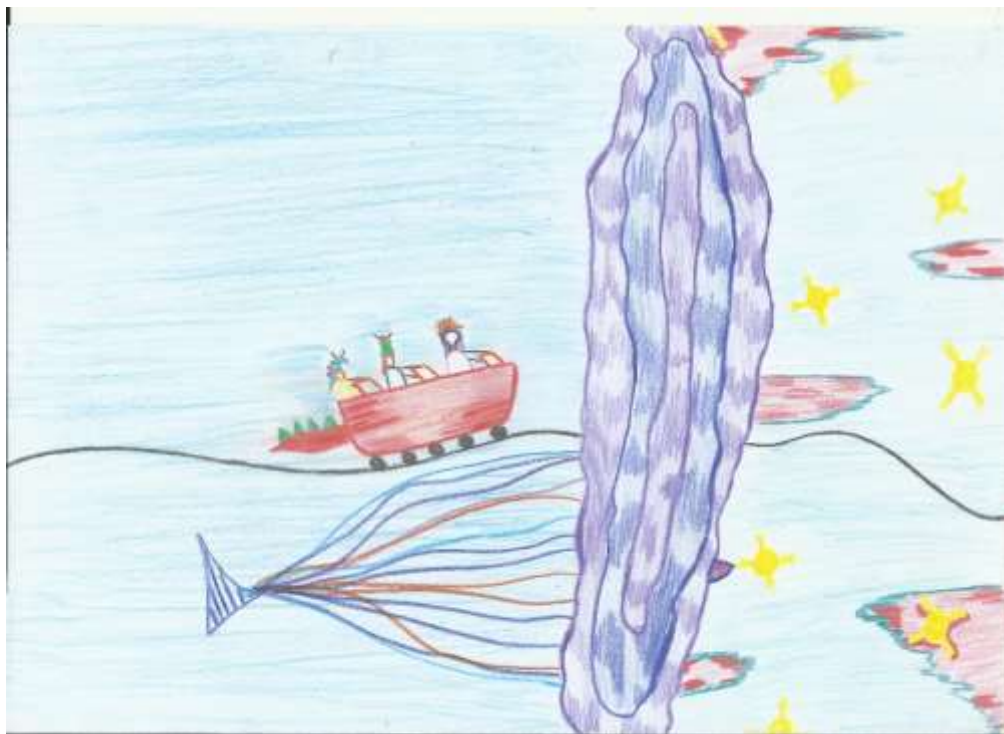
Ja era a la tarda, quan totes quatre vam acordar que era el moment de pujar a l'atracció més intensa i emocionant: el Dragon Khan. Vam fer la cua i no vam trigar molt perquè ens toqués pujar a l'atracció. Va baixar del seient la gent que ja hi havia anat abans que nosaltres; quines cares feien! Hi havia por i rialles a la vegada. Era el nostre torn.

El principi de l'atracció va ser força divertit, però es va aturar de sobte quan érem cap per avall. Al cap de dos minuts va engegar de nou la maquinària, però ja no érem al mateix món. I és que, minuts abans, quan vam fer un *lupin*, una llum enlluernadora de diversos colors ens van teletransportar a través d'un portal a un altre espai. Vaig veure coses estranyes i precioses, però sense temps de descobrir bé què eren, perquè l'atracció continuava. Ràpidament, amb un altre raig brillant, vam tornar a Salou. Tot va ser veloç i increïble, però sí: vaig viatjar a un altre univers.

No vam dir res a ningú, però travessant el

portal del drac del Dragon Khan vam viatjar pel temps i l'espai i vam veure coses que ningú havia contemplat. Una experiència curiosa.

Leire García
2n E ESO

EL CUADERNO

Dylan se puso a escribir rápidamente en el cuaderno. Sabía que si esas palabras iban a hacerse públicas, entonces *ellos* le quitarían la vida sin pensárselo dos veces. Aun así, seguía escribiendo sin parar. Él ya estaba en peligro con solo saber los acontecimientos verdaderos, hecho que tarde o temprano le provocaría el mismo desafortunado final.

Lo que no había tenido en cuenta Dylan era que *ellos* iban a por él, ya que no tenían ninguna intención de dejar cabos sueltos.

La puerta se abrió y entraron aquellos hombres. Iban vestidos completamente de negro y llevaban un sombrero con una larga ala que les escondía el rostro. Y aunque bajo la luz de la luna no se les podía distinguir la cara, Dylan supo al instante que eran *ellos*, que venían a acabar su trabajo. Le faltó tiempo para girarse y pedirles que tuvieran compasión, puesto que uno de los hombres ya había sacado su pistola y había apretado el gatillo.

Mientras los otros empezaron a rociar de gasolina el apartamento, el que acababa de disparar a Dylan encendió un cigarro y tiró la cerilla al suelo.

Se fueron por la puerta tan tranquilos, sin mirar atrás, ignorando el incendio que habían provocado.

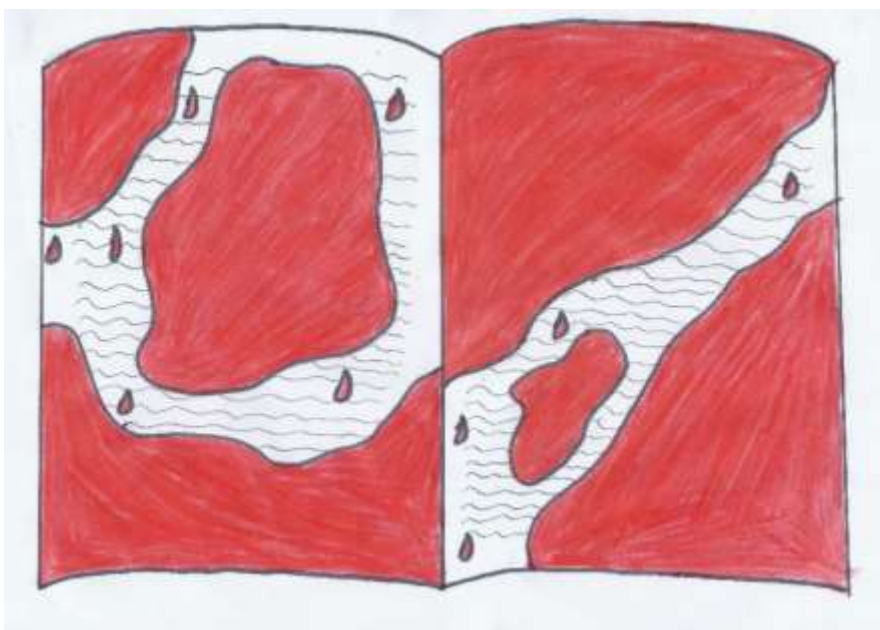
Y las últimas palabras de Dylan se quemaron poco a poco, sin dejar rastro:

Me llamo Dylan Hughes, y soy científico. Descubrí

que vivimos en una simulación y todo lo que conocemos como Universo es solo un programa en un ordenador. Quise contárselo al mundo, pero el gobierno se enteró antes de que pudiera hacerlo. Me prohibieron poder repartir mis conocimientos con el resto. Lo que no pensaron es que yo escuché que me querían poner en un sueño infinito. De allí mi decisión de compartir con el mundo la verdad. Sé que esto llevará a mi muerte. Así moriré honestamente.

La continuación del cuaderno estaba tapada por su propia sangre, haciendo el texto incomprensible y poco claro. Era una explicación más detallada de la simulación, pero parece ser que no estaba hecha para los ojos del público.

Alessandra Dumitrescu
2n A ESO

MIRÉ POR EL OJO DE LA CERRADURA

Me desperté con un fuerte dolor en la espalda y muy desorientada. ¿Dónde estaba? ¿Qué hacía ahí? Me encontraba en el pasillo de un hotel con puertas de colores a ambos lados. Caminé durante un rato buscando una salida, pero no hice más que perderme en ese laberinto de habitaciones. Estaba agotada y decidí descansar, cuando me interrumpió un sollozo que provenía de una de las habitaciones.

Miré por el ojo de la cerradura y allí se encontraba una desagradable bestia llorando. Decidí ignorarla, era repugnante verla así, así que seguí caminando por el pasillo. Volví a mirar por la cerradura de otra puerta y esta vez había una chica bella llorando. Entré para consolarla y preguntarle si sabía dónde estaba la salida. Al entrar en la habitación, se me acercó rápidamente y me pidió que no me fuera de su lado. Durante los primeros minutos no cesaba de llorar mientras me pedía que hiciera más cosas por ella. También se menospreciaba y me hacía sentir mal, así que como no me ayudaba, me marché mientras ella me rogaba que me quedara.

Seguí caminando por aquel pasillo hasta que me detuve delante de otra puerta y volví a mirar por el ojo de la cerradura. Vi a una persona desagradable, con deformación facial. No parecía triste y pensé que no me necesitaría, así que miré en la contigua. Allí había dos

personas comunes, aparentemente agradables, pero cuando entré una de ellas me empezó a insultar y a empujar. Al parecer, me volví a confundir de puerta.

Me equivoqué una y otra vez. En la última vi a un ser de mirada aterradora. Me arriesgué y entré. Al hacerlo, me dijo:

-Te estaba esperando, esta es la salida.

Lo observé desconcertada y me explicó:

-La primera y la tercera puerta que miraste eran salidas, pero te guiaste por las apariencias y tuviste que sufrir para encontrarla. Quienes viste con desagrado te hubieran ayudado.

Me quedé perpleja ante tales palabras, pero antes de que le pudiera decir algo aparecí en mi cuarto. Lo pasé tan mal que decidí no volver a juzgar por las apariencias.

Alisson Montes
2n B ESO

EL HOMBRE DE LA GABARDINA

Había una vez un hombre que vivía en un pueblo muy pequeño. Habitaba con su mujer y sus tres hijas mellizas: María, Marta y Mía, de nueve años. Era una familia pobre, no tenían mucha comida ni ropa, y el hombre siempre llevaba una gabardina negra y un sombrero de copa.

Un día recibió una carta que decía: *No te lo vas a creer, pero algo valioso para ti desaparecerá.* El hombre, sin entender nada, decidió dársela a su mujer, Raquel. Ella no le dio importancia.

Una semana después, como todas las mañanas, el hombre se marchó a trabajar. Justo al cerrar la puerta, se le olvidó el sombrero de copa; al volver, no lo encontraba. Decidió dejarlo y no demorarse. Cuando acabó de trabajar, se dirigió a casa. Durante el camino, no podía dejar de pensar en la carta y en su sombrero. Al llegar, le explicó a su mujer cómo le había ido el trabajo; también le contó que no encontraba su sombrero de copa.

—¿Tú lo has visto?

—Para nada —contestó Raquel.

Él no dejaba de pensar en la carta, y en que quizá la persona que la había escrito decía la verdad.

A la mañana siguiente recibió otra carta. Esta vez la abrió con su mujer. Días después el hombre

no creyó que desapareciera el único cuadro que tenían. Raquel empezó a creer más en el asunto de las cartas. Entre los dos decidieron ocultarlo a sus hijas, para no asustarlas.

Pasaron dos meses. El hombre y su mujer confiaban que no enviarían más cartas, però un día tranquilo volvieron a recibir otra. Leyeron con miedo su contenido (el mismo que el de las anteriores) y esta vez añadía una dirección.

Un día una hija lo despertó angustiada.

–Papá, papá, ¡María y Marta no están!

Marido y mujer se levantaron de un salto de la cama. Raquel se dirigió a su hija:

–Ve a tu habitación y no salgas.

Cuando se marchó, la mujer preguntó al hombre:

–¿Tiene algo que ver con la carta?

–¿Crees que quien la ha escrito se ha llevado a mis hijas?

El hombre no podía dejar de imaginar lo que les estarían haciendo.

–Voy a buscarlas –dijo a la madre–. Tú quédate con Mía.

Raquel asintió con la cabeza.

El hombre estaba asustado, pero sabía lo que tenía que hacer. Cogió la carta con la dirección y se llevó una mochila con un poco de comida y su

gabardina negra. Antes de irse, recordó que tenía guardada una escopeta y no dudó en cogerla, ya que tenía que atravesar el bosque y no sabía qué encontraría por el camino. Se despidió efusivamente de su mujer y de su hija.

–Os prometo que traeré de vuelta a mis hijas.

Se adentró en el camino sin saber qué podría salir detrás de los árboles. Tardó dos días en llegar a la dirección de la carta. La casa parecía abandonada. Antes de entrar, miró por la ventana. Vio a sus dos hijas atadas, y al lado, su sombrero de copa y su cuadro. El hombre entró sigilosamente, cuando una bestia enorme con aspecto humano se giró, le arrebató la escopeta y la estrelló contra el suelo. De repente, Raquel entró con su hija Mía, y no dudó ni un segundo en coger un palo del suelo y darle a la bestia. Esta se distrajo durante unos segundos, que el hombre aprovechó para coger la escopeta del suelo.

–¡Hijas! –dijo a las muchachas–, tapaos los oídos; ni se os ocurra mirar.

Ellas obedecieron, el hombre apretó el gatillo y mató a la bestia.

Hijas y padre salieron de aquella casa; él, con su gabardina negra y su sombrero de copa.

Martina Solano
2n D ESO

QUI ÉS ELLA?

Són les 7:30 del matí, em llevo i, com cada matí, esmorzo, m'arreglo i vaig a l'institut. A les 8:00 arribo a la porta, entro i em dirigeixo a la classe. Toca història amb la professora Beatriu. Entro i tothom ja és assegut. Saludo tímidament, *bon dia*. Espero una resposta que ningú em torna. M'assec al meu lloc i trec les coses. La classe ha començat. A les 8:49 aixeco el braç per aclarir un dubte. Fa cinc minuts que espero que la professora vingui a ajudar-me però no s'acosta. La classe s'acaba i tothom desa la feina. Miro l'horari. Toca biologia al laboratori del pis de dalt. M'aixeco, agafo les coses i me n'hi vaig. Quan hi entro, penso a saludar però m'estimo més no fer-ho perquè sé que ningú em respondrà. Decideixo seure al final de la classe. Una altra vegada tothom m'ignora, com si no existís.

Passen els minuts i arriba l'hora del pati. Estic asseguda sota l'arbre del racó, sola. Mentre em menjo l'entrepà, em pregunto per què la gent fa dies que m'ignora, fins i tot la meva família.

Mentre camino cap al lavabo una noia estranya em para i comença a parlar. No l'havia vist mai, però no m'és igual: és la primera persona que em parla des de fa molt. Escolto atentament allò que em diu però no entenc res. Em dona un paper amb

una adreça, em diu que hi vagi i ho entendre tot.

Tot i que no n'estic segura, li faig cas. A la tarda em dirigeixo a l'adreça que la noia m'ha donat. És una casa. Truco al timbre. Automàticament la porta s'obre i trobo la noia. Em convida a passar. Segueixo sense entendre res. Em condueix fins al que sembla la seva habitació i entrem. L'interior és enorme. Em guia fins a una porta i abans d'obrir-la m'ho explica. Ja ho entenc, tot té sentit, però no m'ho puc creure. Ja sé per quin motiu tothom passa de mi i ningú em respon quan hi parlo. Jo no existeixo en aquest món. No soc ningú. La meua vida no ha succeït mai. Tot és una il·lusió. La noia estranya és com jo. No som res, com fantasmes en un món paral·lel. Ella ha vingut a buscar-me per tornar-me al nostre món. I així és com, finalment, m'obre la porta i tornem a casa.

Laura Torrijos
3r A ESO

LA MORT

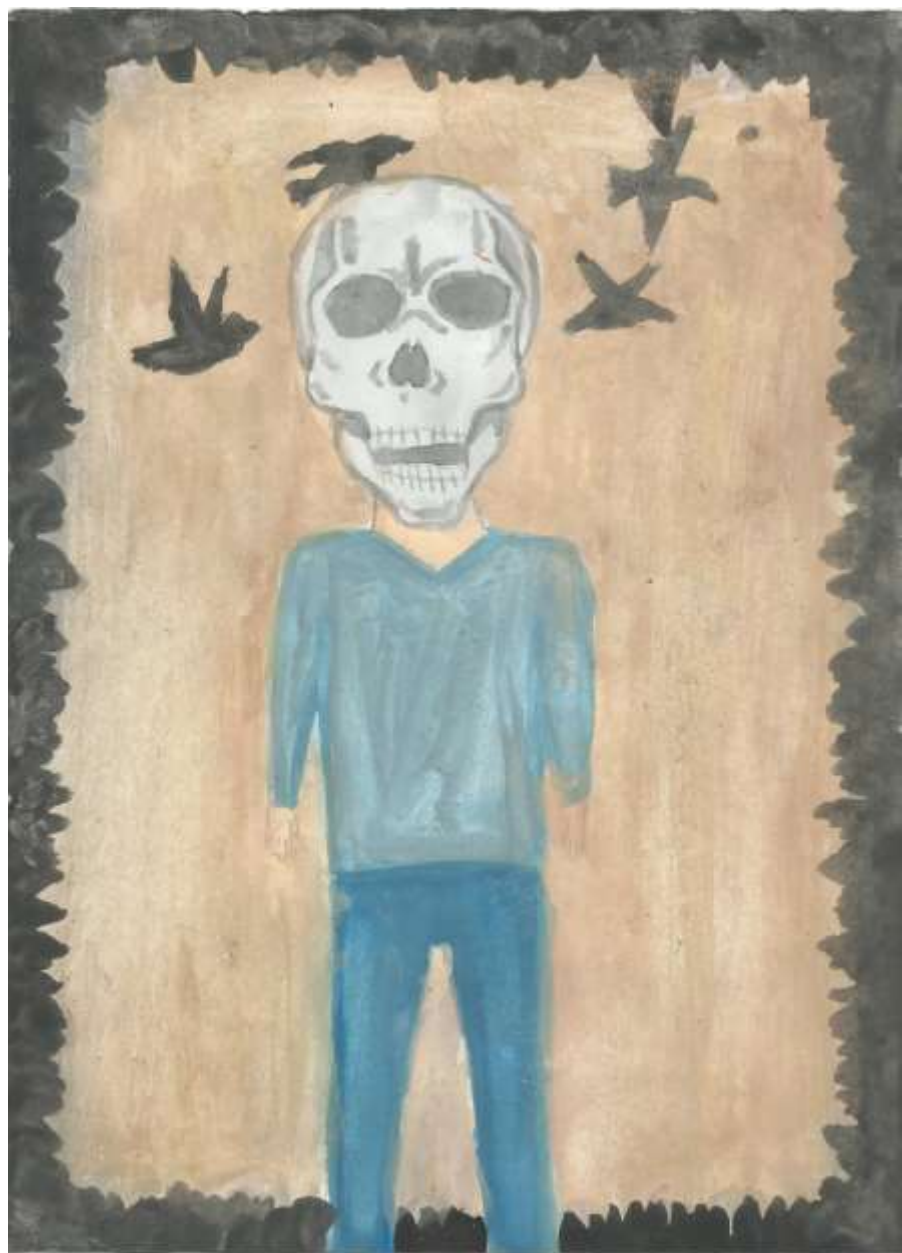
Què és realment la vida?

Nosaltres, la població, tractem desesperadament de ser algú en aquesta vida, sense viure-la. Al cap i a la fi, només volem triomfar. Sabem que només hi ha una vida i ignorem què ens espera quan morim. A més, vivim per treballar i guanyar diners. Ens han ensenyat que el nostre objectiu a la vida és només seguir-ne el cicle: néixer, créixer, reproduir-se i morir. La societat ens dona lliçons de vida que només una minoria refusa.

Jo també soc adolescent i visc cada jornada amb aquest pensament. La vida és injusta, traïdora i temporal. Mai hi haurà un sempre, tot té un final, la gent ho sap i tracta d'aferrar-se a alguna cosa: persones, animals, objectes, sentiments...

En cap moment t'has posat a reflexionar sobre *la mort*? Potser sí, la majoria ho fa. Actualment, esmentar la mort, la por, el suïcidi, els conflictes i les guerres s'ha normalitzat i ja no s'intenta evitar com abans. Adolescents com jo, pensem constantment en els nostres problemes diaris i com solucionar-los. La majoria ho intenta, però mai no s'acaben d'oblidar. Alguns se suïciden o ho intenten per tractar d'escapar de tot i de tothom.

Què és realment la mort?

portat bé. Si no, anirem a l'infern per haver fet coses dolentes. D'altres pensen que simplement la vida arriba al final i no anem enlloc, que el nostre cos es desconnecta.

No pensem, no sentim, no existim..., només *morim*.

M. Victoria Villacis
3r A ESO

EL CÀSTIG DEL SUBMARÍ

En un regne llunyà on les terres, l'or i la plata eren abundants, governava un rei cruel, orgullós i cobejós. No tenia bona fama, ja que no era clement i els seus càstigs eren severos. Tot i que era capritxós i exigia moltes coses, mai va perdre una guerra. Però un dia va rebre el seu càstig.

El seu final va començar tornant d'una de les seves festes, o potser seria més just dir celebracions: d'una de les seves victòries. La festa va tenir lloc en una illa i, per tant, van tornar amb vaixell, ell, la seva dona i els soldats. De sobte, un dels seus homes va cridar:

–Majestat, els habitants del submarí ens estan barrant el pas!

El rei es va girar i va trobar-se amb el tritó, el rei dels habitants del submarí. En veure'l, va fer una ganyota de disgust.

–Mmm, què vols? -va cridar.

–Els teus soldats, últimament estan matant la nostra gent. Aquesta setmana ens han mort sis sirenes!

–Doncs com a rei, prohibeix que la teva població surti a la superfície –li va respondre.

–Oblides que tenim una aliança, un tracte. Nosaltres t'ajudem sempre que hi ha guerra a canvi

de la nostra seguretat. Però si tu no dones la seguretat i lleialtat al nostre regne, hauràs de recompensar-nos amb part de les riqueses que has guanyat a la guerra!

–No tinc per què fer-ho ja que la victòria del meu regne és meva. No pas vostra! –va cridar desesperat.

–Volem recompenses per la mort dels nostres veïns. Recompenses per ajudar-vos a la guerra! –va dir el tritó amb seguretat.

El rei, cobejós com era, no estava disposat a compartir la riquesa. No li agradava l'aliança que tenia amb el submarí. Així, va agafar un arc i va apuntar al rei.

–Ja em tens fins el capdamunt! –i seguidament va deixar anar la fletxa.

Es va sentir un crit esgarriós de tots els habitants del submarí. La fletxa havia anat directa al coll de la consort del tritó, el qual va enfurir de ràbia, igual que la seva població. El rei es va sentir humiliat per la pèssima punteria que tenia.

Com a càstig per haver mort la seva dona, el tritó va provocar grans onades per ofegar els soldats i va convertir els grans i magnífics vaixells en humils canoes. A més, va llançar-li una maledicció:

–Cada vegada que obris la boca, vomitaràs agulles!

I així va ser com aquell rei tan orgullós va ser humiliat. Va tornar al seu regne i va viure patint tot el que li quedava de vida.

Hiba Mayzou
3r E ESO

A ROBBERY IN OUR HIGH SCHOOL

I was having lunch with my friends and talking to them in the playground, when suddenly, we heard a noise: someone broke into the highschool!

They were professional thieves, and they stole all the computers in the place and also our teacher's phone.

They escaped through the window and they went somewhere with his car.

Finally, the police couldn't catch them, but suprisingly, they tracked their location and four days later the Police caught them. The head of studies and all the members of the highschool (including all the teachers) declared to the judge, the thieves had to pay them for all the electronics devices and the glass of the window they broke. Luckily for them, they didn't go to jail, because they were under 18.

Adrià Barbero
3r B ESO

UN ROBATORI AL NOSTRE INSTITUT

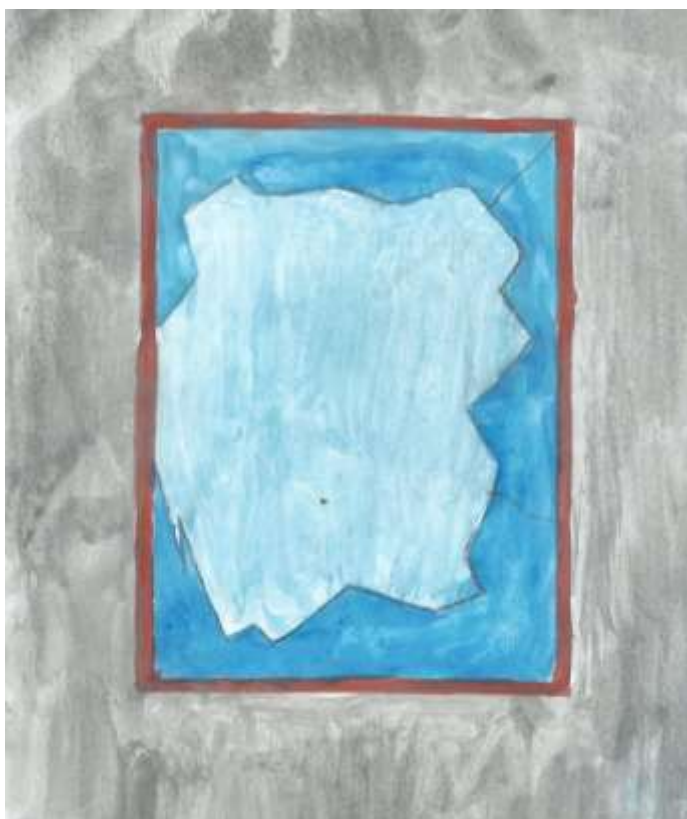
*Era al pati esmorzant i parlant amb els amics,
quan de sobte vam sentir un soroll, algú havia entrat a*

l'institut!

Eren lladres professionals, van robar tots els ordinadors i també el telèfon del nostre professor.

Van escapar per la finestra i van anar a algun lloc amb cotxe.

La policia no els va poder atrapar, però sorprenentment van rastrejar la seva ubicació i quatre dies després els va enxampar. El cap d'estudis i tots els membres de l'institut (inclosos tots els professors) van declarar davant del jutge. Els lladres van haver de pagar per tots els aparells electrònics i el vidre de la finestra que havien trencat. Per sort, no van anar a la presó, ja que eren menors d'edat.

A ROBBERY IN OUR HIGH SCHOOL

Last week, in a normal day in class, we were doing the last Math exam of the term when suddenly, we heard a loud noise coming from the class next door, which was the informatic class.

The teacher went to take a look. When he returned he was scared. Surprisingly, a thief broke into the high school and stole the school laptops.

Our teacher immediately alarmed the secretary staff. He explained what he saw and the secretary called the police as fast as they could. The cops listened carefully and tried to get there before the thief left.

Luckily, they arrived on time to catch the thief just when she was leaving the school with the stolen laptops.

Finally, the thief returned the laptops to us and apologized for all the damage, then the police arrested her and they all left to the police station.

Laura Torrijos
3r A ESO

UN ROBATORI A L'INSTITUT

La setmana passada, en un dia normal a classe, estàvem fent l'últim examen de matemàtiques del

trimestre quan, de sobte, vam escoltar un soroll molt fort que provenia de la classe del costat, la classe d'informàtica.

El professor va anar a veure què passava. Quan va tornar estava espantat. Una lladre havia assaltat l'institut i robava els ordinadors portàtils.

El professor va avisar immediatament el personal de secretaria. Va explicar el que va veure i el secretari va trucar a la policia tan ràpid com va poder. Els agents van intentar arribar abans que la lladre se n'anés.

Afortunadament, van arribar a temps per atrapar-la just quan estava fugint amb els portàtils robats.

ON THE OTHER SIDE

I hear noises, I see darkness, what is going on? Why is everyone crying? Is it a kind of a dream? Air is what I lack. Every time I feel my heart, it beats more and more slowly. My eyes are getting closed. At that moment, I realized that I did not feel. It did not hurt. I could only hear the cries and supplications of my loved ones, and this was destroying my soul.

At first, I felt chaos. I felt the sirens of the ambulances cover my ears with their loud sounds. I felt cries drowned in despair by what had happened, since I had died, but strangely I showed some awareness even though my vital signs were off. At that time I did not know if I had to take it as a miracle or as a curse from God, so I despaired, but I couldn't do anything. After waiting for what seemed like years, a light began to shine from afar, curiosity was eating me up inside. I was only around my regrets.

A silence took hold of me. I felt a voice that never ended, but as I passed the line I found peace. "My dear death, I don't know why everyone is afraid of you, if being curled up in your arms is the best gift anyone could give me". Between cries and laments, there I was. They only saw a lifeless body,

but what my soul saw was a different world. A world of peace. And as I went into the darkness of death I was discovering that the stairs I climbed were infinite, all the memories, all my life was at every step I took.

Goodbye mom, goodbye dad.

Ensaf Agharbi
3r E ESO

A L'ALTRA BANDA

Sento sorolls, veig fosc, què passa? Per què tothom plora? És una mena de somni? L'aire és el que em falta. Cada cop que sento el meu cor, bateja més i més lent. Se'm tanquen els ulls. En aquell moment, em vaig adonar que no sentia. No em feia mal res. Només podia escoltar els crits i súpliques dels meus éssers estimats, i això estava destruint la meua ànima.

Al principi, vaig sentir el caos. Vaig sentir que les sirenes de les ambulàncies em tapaven les orelles amb els seus sons forts. Vaig sentir crits ofegats de desesperació pel que havia passat des que havia mort, però estranyament vaig mostrar certa consciència tot i que els meus signes vitals estaven desactivats. Aleshores no sabia si ho havia de prendre com un miracle o una maledicció de Déu, així que em vaig desesperar, però no hi vaig poder fer res. Després d'esperar el que semblaven anys, una llum va començar a brillar de lluny, la curiositat se'm

menjava per dins. Només estava al voltant dels meus penediments.

Un silenci es va apoderar de mi. Vaig sentir una veu que no s'acabava mai, i quan vaig passar la línia vaig trobar la pau. La meva estimada mort, no sé per què tothom et té por, si el millor regal que algú em pot fer és estar arraulit als teus braços. Entre plors i laments, allà era jo. Només veien un cos sense vida, però el que descobria la meva ànima era un món diferent. Un món de pau. I mentre entrava a la foscor de la mort vaig anar veient que les escales que pujava eren infinites, tots els records, tota la meua vida era a cada pas que feia.

Adéu mare, adéu pare!

LA MEVA HISTÒRIA

Tot va començar l'estiu de 2019, quan vaig conèixer a la persona que em canviaria la vida per sempre.

Aquell estiu una amiga em va convidar a anar de festa amb ella i dos amics seus, els quals jo no coneixia; vaig acceptar perquè mai ve malament sortir una mica. El cas és que quan va arribar la nit, vam anar a la discoteca; un dels dos nois el vaig trobar atractiu, però no vaig dir res. Més tard, estàvem ballant i prenent unes copes junts, quan la meva amiga va anar a prendre l'aire una estona i jo em vaig quedar amb el noi que en un principi em va cridar l'atenció. Vam estar tota la nit parlant i em va semblar una persona genial, de manera que vam intercanviar números de telèfon. Al cap de dues setmanes d'estar xatejant, vam decidir quedar per a conèixer-nos millor i em vaig posar un conjunt molt bonic, però informal. Quan ens vam trobar a la plaça, em va dir que anava molt guapa i em va convidar a sopar.

Tot anava bé, fins que un dia li vaig comentar que aniria a l'aniversari d'un amic; no li va fer gràcia, però hi vaig anar igualment. L'endemà vaig penjar a les xarxes una foto on sortia jo amb un vestit curt i una mica cridaner, ell la va veure i em va dir per què

m'havia posat aquell vestit, em feia unes corbes molt boniques i molts nois se m'haurien quedat mirant. No hi vaig donar importància, pensava que era una manera de dir que anava molt guapa.

Uns quants dies després, vam quedar per sopar a un restaurant una mica car i vaig decidir vestir-me elegant, perquè a Google havia vist que la gent solia anar així vestida a aquell establiment. Hores més tard, ens vam trobar i vam seure a la taula. Conversàvem tranquil·lament, quan de cop i volta em va dir que no feia falta que m'arreglés tant per anar només a sopar. Aquestes paraules se'm van clavar a la ment i a casa no parava de fer-hi voltes.

A finals d'estiu vam començar a sortir oficialment com a parella; encara que ell em digués coses que no m'agradaven o em feien sentir malament, l'estimava molt i òbviament la situació de la vestimenta va continuar passant, però ja no em semblava estrany que m'ho digués; m'hi havia acostumat.

Un dia li vaig dir que aniria a esmorzar amb uns amics de la feina, ell em va demanar si podia venir i vaig acceptar perquè era la meva parella i com més persones millor, no?

Al cap de poc temps, vaig començar a sortir només amb ell i si sortia amb amics o amigues ell també venia amb mi. Quan va començar a passar tot

això d'una manera rutinària, em vaig adonar que estava ficada en un embolic del qual era difícil sortir i que això no era una relació sana, sinó de possessiva i manipulativa, però com que jo l'estimava molt, feia el que em deia per poder continuar junts.

Les discussions van augmentar amb el temps, moltes vegades m'aixecava el to de veu per la mínima cosa que hagués fet i em feia creure que jo tenia la culpa de totes les discussions.

Molt temps després de viure aquesta situació, la gent del meu voltant es va adonar que jo no estava bé i necessitava ajuda per sortir d'aquella relació; i amb mesos i mesos d'ajuda vaig aconseguir deixar-lo i no saber res més d'ell.

Fins aquí la meua història, no sabia si explicar o no el que vaig viure; he decidit fer-ho perquè estic segura que molta gent passa per alguna situació semblant. Quan patim això i no sabem com sortir-ne, hem de ser forts i, si fa falta, demanar ajuda, perquè encara que no ho sembli: estimar moltes vegades és deixar anar.

Noha Erramdi
4t ESO

EL MONSTRE DE LA PORTA I EL CAVALLER SENSE CAVALL

Hi havia una vegada un poble modest que es trobava al Pirineu, era pròsper i els seus habitants, relativament feliços. Malauradament un dia i sense que ningú se n'adonés, va aparèixer un monstre grotesc. Era lleig i gegant, i es va enganxar a la porta de la muralla. La gent estava atrapada; si s'hi apropaven, el monstre se'ls menjava tot d'una! L'alcalde va demanar ajuda als millors guerrers de la localitat, els quals, en arribar davant l'ésser horrorós, presumien: «et tallarem a trossos amb les nostres espases gegants»; el monstre va desenganxar un braç, va partir els guerrers per la meitat i se'ls va menjar.

Tothom estava desesperat i l'alcalde va acudir al seu últim cavaller. No tenia cavall ni espasa i mai havia lluitat, però era l'última esperança que tenia aquella gent desolada. El cavaller es va acostar al monstre i sense pensar-ho, va dir: «senyor, ¿per què fa el que fa? ¿No sap que és lleig fer mal a la gent?» El monstre no podia parlar, però entenia el que deia, i va treure el seu braç com a amenaça. «Senyor, si us plau –va dir el cavaller–, necessitem que ens deixi sortir per no morir de fam; els nostres conreus són a fora». Mentre el cavaller distreia el

monstre, la resta del poble el va atacar alhora, i a causa del factor sorpresa, la bèstia va acabar morint.

El poble celebrava la nova llibertat, fins que un pregoner els va advertir molt nerviós que un gran exèrcit s'apropava des del sud i no s'aturava davant de res. Potser havien aconseguit una llibertat temporal; aviat arribarien els guerrers del sud i el monstre era l'únic que els hauria pogut contenir i salvar la resta d'Europa.

Pol Alonso
4t A ESO

PERSECUCIÓN

–¡Está en esa dirección!

Estaba hiperventilando. En aquel momento el aire salía de mi interior provocando un vapor espeso a causa del cansancio. Mis músculos ya no podían más, que mis huesos se desprendían de mis piernas y me colapsaría. Quería descansar. Quería dejar de correr. Quería buscar un claro en aquel oscuro bosque para tumbarme y descansar. Quería desconectar de aquel mundo desconocido que me provocaba temor, en lugar de curiosidad.

Tropecé. Cubierta de barro supe que había cesado de llover, pero lo hacían mis ojos. «Levántate», me susurré. No podía levantarme, pesaba demasiado. «¡Levántate!», intenté exclamar, pero de repente descubrí que ya no tenía fuerzas para gritar. Mientras lloraba, me senté en el suelo y reí. Me sentía patética.

–¡Allí está la bruja! –gritó el que dirigía mi caza.

Escuché los pesados pasos de aquellos hombres detrás de mí. Me giré aturdida. Mi fin estaba cerca.

Ariadna González
4º C ESO

UNA SALIDA INTERESANTE

Durante una noche solitaria decidí salir a la calle; necesitaba despejarme, tanto dibujar era agotador. Cuando salí, pareció ser que los dioses se enfadaron, dado que el cielo empezó a llorar e incluso a tronar. Por suerte, encontré una tienda abierta veinticuatro horas. Presioné la puerta y un pequeño cascabel sonó.

El lugar era acogedor y decidí quedarme. Poco después escuché una voz agonizante aullando mi nombre. Hipnotizado por mi reclamo, anduve hasta agarrar una revista con polvo, cuya portada era un elfo con orejas puntiagudas y mirada desafiante. Lo miré. En aquel momento, tenía marcas azules por todas partes, no parecían recientes. Después de ojearla, me aburrí y la dejé en su lugar.

Me dirigí a las ventanas del lugar y tan solo quedaban los murmurios del viento. Salí por la puerta, pero resbalé por un charco y entonces pequeños fotogramas de elfos que no reconocía aparecieron en el cielo estrellado. «¿Qué significa esto...?», pensé y un estruendo sonó.

Laura Reche
4º C ESO

ELLA Y SU MÁQUINA

Año 2062

Soy Joanna Roberts. Actualmente tengo treinta y dos años. Os contaré mi historia sobre cómo salvé el mundo junto a una inteligencia artificial.

Hace no más de treinta años surgió una misteriosa enfermedad mortal. Desgraciadamente, fue la causa de la muerte de mi padre. Por ello decidí estudiar ingeniería en inteligencia artificial.

Mi objetivo era encontrar una cura definitiva para salvar miles de vidas. No fue complejo para mí, pues mi padre me brindaba conocimientos de ingeniería desde que era una chiquilla, aunque apenas podía entender una sola palabra de lo que decía; con el tiempo lo iba comprendiendo. Además, antes de fallecer me ayudó a programar y construir un robot, una inteligencia artificial que pudiera aprender por sí sola, sentir, tener emociones propias y ayudar a la gente. En otras palabras, que tuviera consciencia humana. Nos hubiera gustado diseñar la máquina más inteligente del mundo, pero era un proyecto entre dos personas que nunca se pudo terminar a la perfección. Tenía muchos puntos por mejorar y, a medida que iba estudiado, le iba implementando nuevas modificaciones. Cuando ya

tenía suficiente capacidad, le introduje un código entero muy extenso cuyo contenido eran conocimientos avanzados de ciencias y biología, además de toda la información disponible sobre la enfermedad. Desgraciadamente, ni siquiera una inteligencia artificial fue capaz de encontrar una cura para una enfermedad así. Las cosas iban de mal en peor. Sugirieron variantes y la dolencia era cada vez más letal. Yo aún trataba de hallar una posible cura con mi máquina, sin éxito.

Después de un tiempo, mi creación logró hackear una base de datos privada, cuya información era impactante: la enfermedad era artificial: un experimento. Pero eso no era todo. En los datos se hallaba un plan cuyo objetivo era crear máquinas malignas para exterminar la raza humana. Era hora de hacerle la mejora definitiva a mi robot, para acabar con estos caóticos planes.

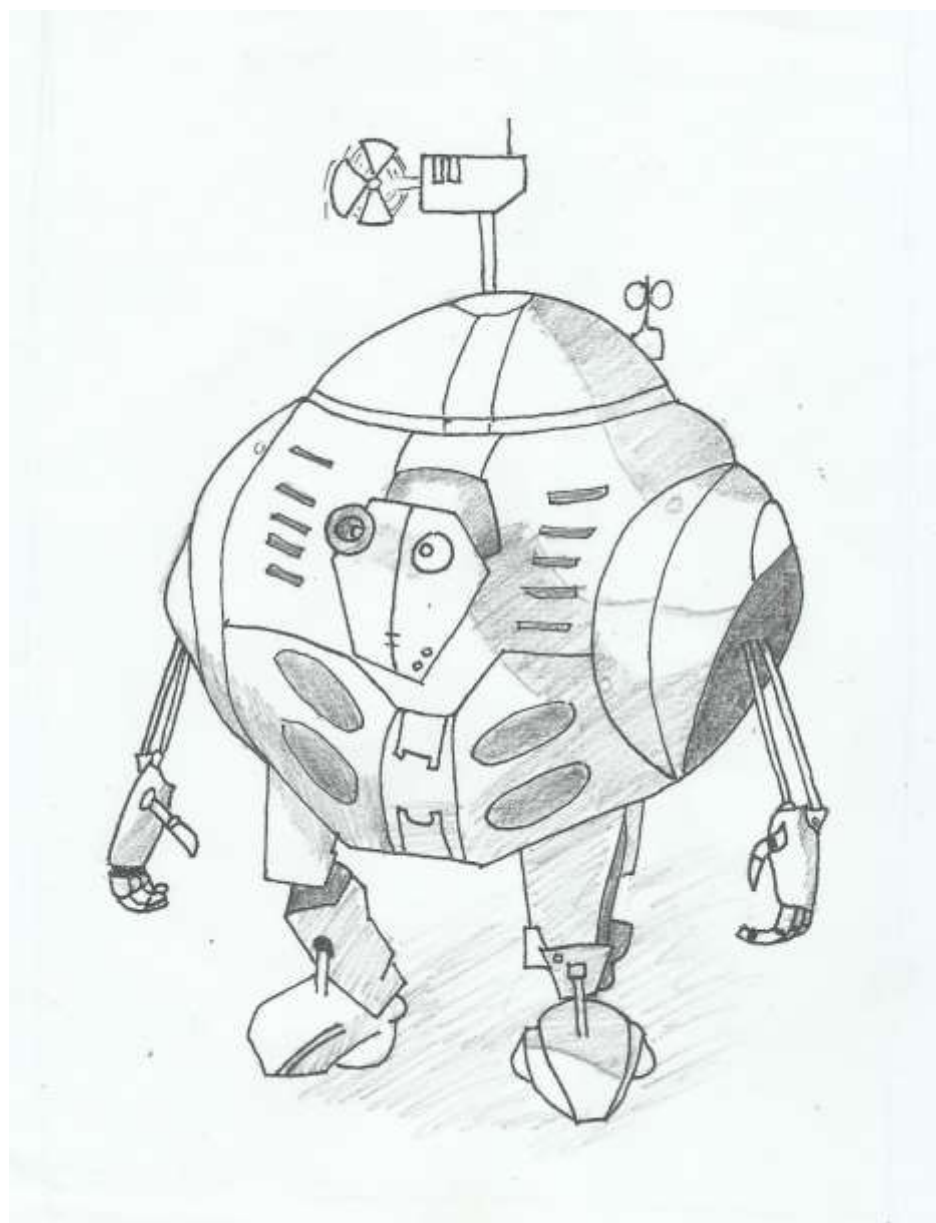
Terminé la universidad y empecé a trabajar. Ahí conocí gente que me ayudaría con mi proyecto. Fue así cómo hicimos la versión final de mi máquina y logramos finalmente hallar la cura de la enfermedad. Pero todavía teníamos un problema pendiente: las máquinas ya habían comenzado a acabar con vidas inocentes. Hicimos diferentes robots especializados en combate, que con el paso del tiempo lograron detener a las máquinas

enemigas.

Tras eso, tratamos de rastrear la IP de la base de datos anteriormente mencionada. Nos dirigimos a las coordenadas que obtuvimos. Era un lugar un tanto tenebroso, en ruinas y apartado de la ciudad. Al adentrarnos, hallamos lo que parecía un laboratorio abandonado, consumido por la vegetación y la destrucción. Parecía un lugar donde fabricaron los androides asesinos y donde dieron origen a la enfermedad creada para vete a saber quién. Para mi sorpresa, no había nadie. Todas las herramientas, artilugios científicos y ordenadores estaban destrozados. Hecho que nos brindó la información de que los responsables acababan de huir tras el rastreo. Investigamos por los alrededores, pero no encontrábamos rastro alguno y nos retiramos.

Fue así cómo mis compañeros, las inteligencias artificiales y yo pusimos fin a una gran tragedia. No debemos cantar victoria, aún no hemos encontrado a los responsables del caos que hemos estado padeciendo. Nunca se sabe cuándo podría volver a suceder una desgracia de tal magnitud, pero por ahora la paz reina sobre la faz de la tierra.

Carolina Macià
4º D ESO

PUSHING DINGLE

13.7 billion years ago, a mysterious entity was born from Helium and Sprite Cranberry. That entity was Dingle, the master of the known universe. Alone in a complete void, Dingle was bored as hell, so he made an explosion that limited intellectual species now call "Big bang". An entire universe was created, but Dingle still felt lonely. In a desperate attempt to find someone to talk to, he created the conditions needed for life. After millions of years of evolution, humanity was born. What made this species different was that they wanted to know more about the universe and push themselves further, which gave Dingle hope that one day, they would meet each other...

On 2069 april the 20th, humans found a way to trascent onto other dimensions, which made them able to contact Dingle. He was euphoric to finally be able to talk to someone else, but the humans said:

"Hey man, look at this nerd! Brother is older than the universe yet gets 0 friends".

Dingle felt shocked about the meanness of the human race and had a mental breakdown which led to a great reasoning:

"I've spent all my life looking for someone to make me happy, instead of focusing on myself and improving as a person. I've become emotionally dependent on individuals that don't even care about me, neither knew my existence until literally 6 minutes ago".

After that comically void speech, Dingle went on a self improvement journey... And destroyed humans for calling him friendless.

Pol Alonso
4t A ESO

PUSHING DINGLE

Fa 13,7 mil milions d'anys una misteriosa entitat va néixer a partir d'Heli i Sprite Cranberry. Era Dingle, el mestre de l'univers conegut. Sol en el buit, Dingle estava mort d'avorriment, així que va provocar una explosió que els individus d'intel·lecte limitat anomenen "Big Bang". Un univers sencer va ser creat, però Dingle seguia sentint-se sol. En un intent desesperat per trobar companyia, va crear les condicions per la vida. Després de milions d'anys d'evolució, la humanitat va néixer. El que feia aquesta espècie diferent és que sempre buscava una forma d'anar més lluny, fet que donava a Dingle l'esperança que algun dia es trobarien.

El 20 d'abril de 2069, els humans van poder trescanar a altres dimensions i contactar amb Dingle, el

qual estava molt content de parlar amb ells. Els humans van dir:

–Mireu aquest friqui! És més vell que l'univers i segueix amb zero amics!

Dingle es va sentir commocionat per la mesquinesa de la raça humana i va tenir una crisi mental que va permetre un gran raonament:

–M'he passat la vida buscant algú que em fes feliç, en lloc de centrar-me en mi mateix i millorar com a persona. M'he tornat emocionalment dependent d'individus que ni tan sols es preocupen per mi, ni coneixien la meva existència fins fa literalment sis minuts.

Després d'aquell discurs còmic buit, Dingle va emprendre un viatge de superació personal. I va destruir humans per dir-li que tenia zero amics.

MY MUSE AT YOUR LOSS

Something in me wouldn't let me sleep,
that something proclaimed to me that something
was wrong,
that something was going to happen and that I
wasn't going to like it,
the uncertainty made me nervous and made my feet
tremble,
I intertwined my eyelashes and tried to forget.

The deafening silence of the night caused me agony,
the dark light that I saw when I closed my eyes
overwhelmed me,
and the sky showed the approaching sadness,
the storm started and also initiated the worst night
of my life.

A simple phone call made me despondent,
that something in me, I cried and cried, and it hurt
me to hear her cry,
I had a feeling of déjà vu, which I found hard to
assimilate,
my soul, a whirlwind of chaos.

Their arms were a safe harbour,
but they are gone,

Two little tanzanites shone in their eyes,
but they are gone,
The snow in her long hair told of her long and
unlikely life,
but it's gone,
Her beauty, oh... her magnificent beauty.
I long for our reunion, wherever.
I love you "aziza "*.

*Aziza: grandmother in Darija Arabic (North
African dialect)

Yasmin Chichi
4th C ESO

LA MEVA MUSA A LA TEVA PÈRDUA

*Alguna cosa en mi no em deixava dormir,
aquella cosa em proclamava que alguna calamitat
s'apropava,
que alguna cosa anava a succeir i que no m'agradaria,
la incertesa em posava nerviosa i feia els meus peus
tremolar,
vaig entrellaçar les pestanyes i intentar oblidar.*

*El silenci eixordador de la nit m'ocasionava agonia,
la llum fosca que veia quan tancava els meus fanals
m'atabalava,
i el cel manifestava la tristesa que s'acostava,
va començar la tempesta i va incoar també la pitjor nit de
la meva vida.*

*Una simple trucada telefònica em va fer descoratjar,
aquella cosa en mi plorava i plorava, i em feia mal el seu
plor escoltar,
vaig tenir una sensació de déjà vu, que em costava
assimilar,
la meva ànima, un remolí de caos.*

*Els seus braços eren port segur,
però ja no hi són,
Dos safirs brillaven als seus ulls,
però ja no hi són,
La neu en la seva llarga cabellera contava la seva vida
llarga i inversemblant.
Però, també, ja no no hi són,*

La seva beutat, ai!, la seva magnífica beutat!
Anhelo el nostre retrobament, on sigui.
*T'estimo, *aziza!*

**Aziza: àvia en àrab, darija (dialecte del nord de l'Àfrica)*

J'AIME LA DANSE

Salut!

J'aime le sport, et surtout, la danse. J'aime ça parce que ça me fait me sentir libre, comme si rien du monde n'existait pas. Pour tout cela, j'adore cette discipline.

Bises,

Ana

Ana Juárez

4t E ESO

M'AGRADA LA DANSA

Hola!

M'agrada l'esport, i sobretot, m'agrada la dansa. M'agrada perquè em fa sentir lliure, com si res més no existís. Per això, adoro aquesta disciplina.

Petons,

Ana

TOTA UNA VIDA

Vaig recórrer tot un bosc ple d'arbres buscant un amor incondicional; dia i nit, mesos i anys, una eternitat que alhora va ser molt fugaç. Aquells arbres a poc a poc es van anar esvaint seguint les meves passes. El ritme de la recerca era imparabile, fins que el meu cos vell i desgastat va començar a fallar. Em vaig refugiar sota l'únic tronc que quedava en aquell suposat bosc infinit. Mentre tancava els ulls lentament i m'endinsava en un somni profund, vaig adonar-me que havia perdut el temps de tota una vida buscant un amor incondicional, quan l'únic amor pur que podia existir era el de l'ésser que estava tancant aquells mateixos ulls.

Lucía Rivera
1r A Batxillerat

UN MISSATGE DE WHATSAPP

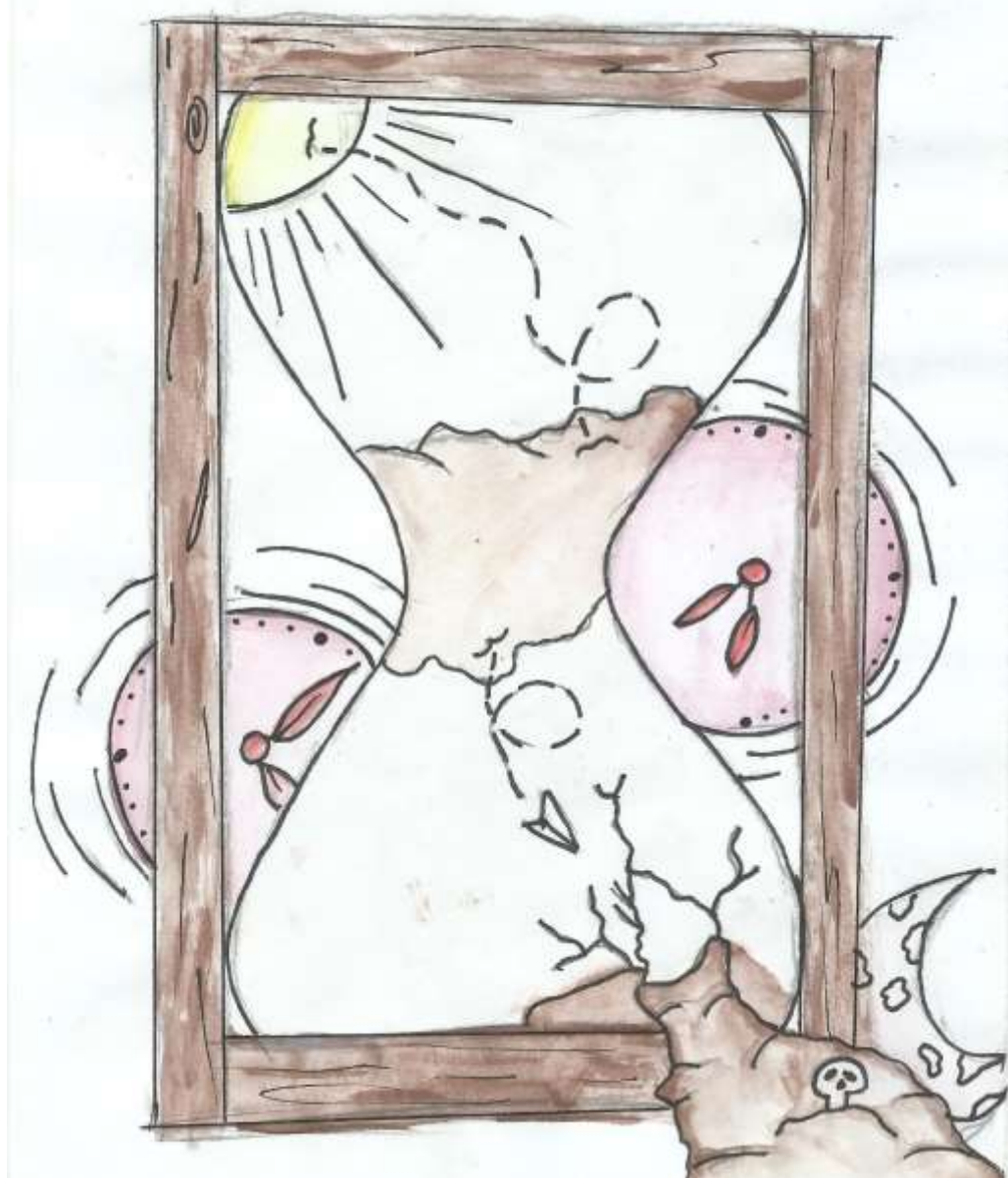
De sobte tot es va ennuvolar, crec que vaig sentir la mateixa sensació d'un camió passant-me per damunt. No sé com ho vaig suportar, només volia que em contestessis aquell missatge de Whatsapp dient-me que tot havia estat una broma. T'hauria mort, vaig sentir un buit enorme al meu cor, vaig pensar: i ara què faré? Les nostres promeses es van convertir en fils dèbils. Han passat quatre mesos i el dolor persisteix, segueix i segueix i cada dia la teva absència em fa més mal. Ni tan sols puc mirar les agulles del rellotge, perquè cada segon és un segon sense tu. Saber que no puc estar al teu costat em converteix en quelcom comparable a la fragilitat d'un got de cristall. Continuo esperant el teu missatge perquè em diguis que tot plegat és una broma. Només tinc un desig: que sigui un malson. Mai no vaig creure que la teva frase *sembla que ens estiguem acomiadant* abans d'agafar aquell avió fos tan certa; tant de bo no l'hagués agafat, tant de bo ...

Sona l'alarma.

Sona una notificació de Whatsapp.

–Hola, estimada Moli, has dormit bé?

Oriana Domínguez
1r B Batxillerat

PARÀLISI DEL SON

Em desperto. Intento obrir els ulls, però no es mouen. Sento que em comença a faltar l'aire. No puc respirar! Estic entrant en pànic. Què em passa?! No, tranquil, potser... és un somni. Has de tranquil·litzar-te. Però què dius? Com et pots calmar quan et falla el cos? Em falta l'aire, no em puc moure, ni tan sols obrir els ulls.

Vull cridar, demanar auxili. Però per molt que ho intento, no em surt cap so.

Tots els meus intents perquè el cos reaccioni semblen inútils. Sento com si m'anés a desmaiar en qualsevol moment.

No... Sento passos, com si alguna cosa em pugés a sobre. Aquesta cosa va fent pressió sobre el meu cos. Se m'ha assegut al pit. M'oprimeix la caixa toràcica. Lluito desesperadament per agafar aire.

Tinc por, molta por. Intento cridar una altra vegada. No vull morir. Estic més aterrat que mai. Escolto veus, com si hi haguessin persones a l'habitació, veus i crits cada vegada més estranys, eixordadors i distorsionats. Per molt que ho intento no puc comunicar-me.

Això és angoixant!

Auxili, si us plau, necessito ajuda! Qui sigui, no importa. Si tan sols pogués respirar, però la

pressió al pit fa que el poc aire que conservava desaparegui. Moriré. Puc sentir com el fred m'envaeix. Moriré, és el meu final.

De sobte, puc obrir els ulls. Una gran alenada d'aire m'entra als pulmons, m'incorpo lentament, mirant al voltant. Estic sol. M'aixeco, alleugerit, encara que amb la sensació de pànic i una tremolor que em recorre el cos.

Només ha estat una paràlisi del son. Només això, tot ha acabat. Em miro al mirall, on descobreixo una estranya pintada al pit: “potser a la pròxima”.

Virginia Giménez
1r B Batxillerat

ENTRE LA FOSCOR, ELLA I JO

Gotetes fredes corren pel cristall.
La boira amaga algun fantasma.
Fulles pels aires imiten un ball.
Melodia que sona amb calma.

Ulls brillants que m'observen d'amagat.
Bonica, si t'apropes moriràs.
Temptació és el teu cos delicat.
Digues-me, de debò t'atreviràs?

La ferotge tornada del violí.
El moviment de la tela tan suau.
Per l'efecte de la nit s'adormí.

És d'ivori i or com un palau.
Les estrelles han marcat el destí.
Per fer-la meva trobaré la clau.

Sonia Moreno
1r B Batxillerat

HUMANS

Asseguda al núvol, podia veure tot el món als seus peus.

Feia temps havia sorgit una nova espècie, els humans. Havia començat a observar-los amb curiositat. Els seus costums la desconcertaven. Veient-los de lluny, el que feien no tenia sentit. Gemegaven, s'arrossegaven per terra i estirant la mà cap al cel esperaven un miracle diví, un prodigi que mai no es produiria.

Transcorria el temps i ella els continuava observant. Van perfeccionar les seves creences, omplint-les de més sense sentits. Van difondre la seva fe, un fanatisme frenètic, una folia imparable. Van construir edificis enormes, gegantins, amb la suor i patiment d'aquells que havien trepitjat. On ells veien monuments sagrats, ella només veia palaus a la pròpia estupidesa humana. La humanitat, sospirà. Frisaven per un ésser celestial inexistent que els resolgués tots els problemes.

Guerres, morts, tortura, sang, milers de llàgrimes vessades..., per mantenir la mentida, la vida benestant de molt pocs. Regnava la por. Els humans trepitjaven i es deixaven trepitjar pels altres, tement un càstig diví o anhelant un paradís. Un cicle interminable de bogeria, sense cap sentit.

La seva ignorància s'alimentava a si mateixa, els atrapava en un engany del qual no sabien escapar.

Ara ella els observava amb tristesa. Humans, n'hi havia milions, milers de milions, però que poc importava. Cinc milions d'anys d'evolució, però que poc importava! La humanitat estava igual que quan van començar.

Les persones continuaven matant i morint per les creences. Encara hi havia guerres, patiment, assassinats, tant dolor amassat. Els humans destruïen el planeta i, al mateix temps, es destruïen ells mateixos. Espècie podrida fins a la medul·la.

Amb un sospir, es va girar. La humanitat havia entrat en un cicle de destrucció que no podia aturar-se, que inevitablement desembocaria al seu final. Avorrida d'ells, es va estirar i tancà els ulls.

Quan va despertar-se, per primer cop en molt temps hi havia silenci absolut. Va baixar a la superfície. Els humans, juntament amb tota la vida a la Terra, feia molt que havien desaparegut. Les petjades de les seves accions havien estat esborrades feia molt temps, i ells havien estat completament oblidats. Tan importants que es creien i era com si no haguessin existit mai.

Laia Gázquez
1r C Batxillerat

FUTUR

De ben petita em preguntaven què volia ser de gran. En aquell moment, per molt inabastable i estrany que pogués ser l'ofici, ho tenia claríssim. De fet, per molt que fos la primera vegada que t'ho preguntessin, pensaves en una feina i et semblava fantàstica. Això era quan tenia cinc anys. Quan en tenia set, passava de voler ser escaladora a dentista. Començava a pensar en feines raonables, però realment no era vertader interès el que sentia, era simplement volia respondre alguna cosa a la pregunta que em formulaven els adults. Després de la idea de ser dentista, va venir la de periodista, aquesta sí que va durar temps, m'imaginava a mi mateixa fent reportatges i transmetent notícies d'allò més interessants. No obstant això, vaig tornar a canviar d'opinió.

En entrar a l'ESO, els dos primers anys ni vaig pensar en què faria quan acabés, ho veia tan llunyà que ni em vaig molestar a pensar-hi. A tercer, durant una tutoria, vaig començar a reflexionar sobre si faria batxillerat o bé un cicle. Vaig optar per fer batxillerat i vaig començar a mirar carreres, tenia claríssim que volia anar a la universitat. Durant aquest període van passar un munt d'opcions pel meu cap, canviava de branca constantment: de

filologia anglesa a biologia, d'arquitectura tècnica a química i així durant un bon temps. Finalment, vaig trobar una carrera que em va cridar l'atenció: bioquímica. Aquesta idea em va durar temps, però em vaig adonar que no era precisament el que jo pensava que era. En aquell moment, vaig ensorrar-me perquè ho tenia tan clar que volia fer allò, que quan en vaig abandonar la idea, no tenia res i això em posava nerviosa. Tenia por que la meva tria no fos l'adequada i que la carrera no m'agradés prou.

Ara mateix penso que el més greu que em pot passar és que no entri a la carrera que vull, però aquest problema té solució: pots accedir-hi per altres mitjans o fer una feina similar amb altres estudis.

El que intento explicar és que sempre, ja de petits, ens hem sentit una mica pressionats a l'hora de pensar en una feina a l'alçada de les expectatives de la família, que ens agradés i que poguéssim aconseguir-la. No obstant això, la decisió, per molt que no sigui fàcil, és nostra i només nosaltres sabem què ens convé. Per tant, per molt que no ho tinguem clar, en algun moment arribarem a aquesta decisió i podrem afirmar que hem trobat allò que realment ens agrada.

Marta Marfil
1r C Batxillerat

LA SOLUCIÓ A TOTS ELS PROBLEMES

Com tots sabem, els problemes són una part inevitable de la vida. Vénen amb totes les formes i mides, i poden anar des del més fàcil fins al veritablement formidable. No obstant això, malgrat la seva diversitat, una cosa continua sent constant: cada problema té una solució.

Ara, sé el que pensaríeu: “Però i si el problema és irresoluble? I si és un veritable maldecap, un nus gordià que no es pot desembullar?”.

A això responc: “Tots els problemes tenen solució: si un no en té, no és un problema”. És simplement un fet de la vida, un fet que ha de ser acceptat i tractat de la millor manera possible. Però si és un problema, té solució i hem d'esforçar-nos per trobar-la.

Prenguem, per exemple, el següent problema:

El gos del meu veí borda a tota hora a la nit.

Al principi, no vaig poder resoldre el problema. Llavors vaig recordar la fórmula màgica:

$$S = (I_s + I_A) \cdot A$$

S = Solució, A = Acció

I_s = Identificació de la solució

I_A = Identificació de l'acció

1.Exposa les dades:

–Problema: El gos del veí borda a totes hores de la nit.

–Identificació de la solució: Fer que el gos no bordi.

–Identificació de l'acció: Parlar amb el veí / Utilitzar una màquina de soroll blanc /Trucar al control d'animals.

–Acció: Parlar amb el veí.

2.Aplica la fórmula: $S = (I_s + I_A) \cdot A$

Sí, és un problema, perquè té solució:

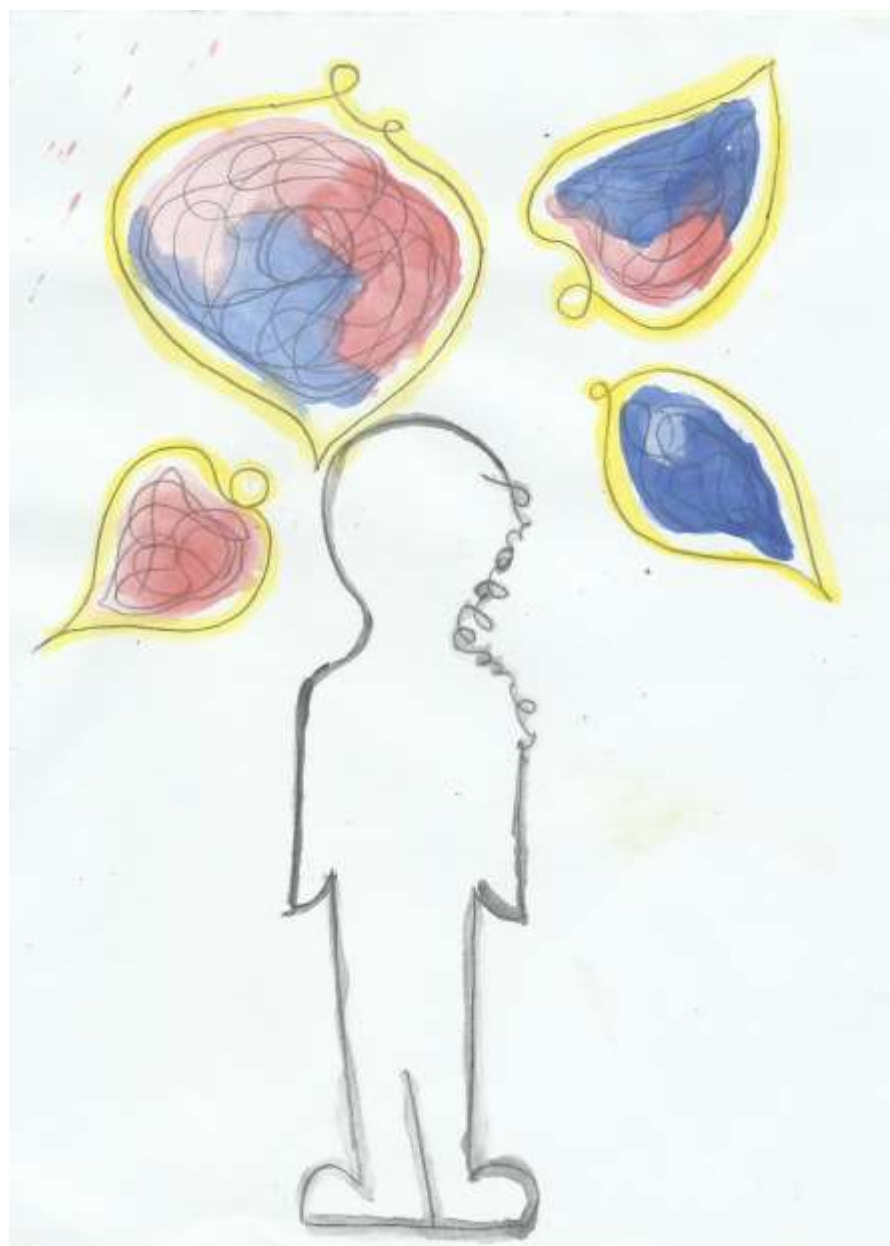
$S = (\text{Fer que el gos no bordi} + \text{Parlar amb el veí}) \cdot \text{Parlar amb el veí}.$

3.Resposta:

La solució a aquest problema era simplement parlar amb el veí i demanar-li amablement que prengués mesures per abordar el problema del lladruc. I mira, problema resolt!

Com veieu, fins i tot els problemes més irritants es poden resoldre amb una mica de pensament i acció. I això, amics meus, gràcies al tresor de la fórmula màgica: $S = (I_s + I_A) \cdot A$.

Irene Pardo
1r C Batxillerat

RECAÍDAS

—¡Quiero salir de aquí!

Por más que forcejeaba, no podía moverme.

—¡Ayuda!

Por más que gritaba, nadie me escuchaba.

—¡No me gusta este sitio, sacadme de él!

Y es que, aunque no podía ver nada porque todo estaba oscuro, olía a humedad y sentía el suelo frío. Estaba todo en silencio. Solo estaba yo.

Entre lágrimas intentaba respirar con calma, pero de nada servía. Gotas de sudor frío resbalaban por mi frente y no podía limpiarlas. Estaba encadenado y me ahogaba en mis penas al no poder salir de ahí.

Cerré los ojos con fuerza, deseando que todo esto acabase pronto. Al abrirlos, la sala ya no estaba oscura. La luz se había encendido. Miré a mi alrededor, no había ningún interruptor. Lo que sí vi es que las paredes estaban hechas con espejos. Podía verme desde cualquier perspectiva. Eso empeoró las cosas.

—Estás muy flojo.

La voz de mi cabeza habló sola, sin permiso. Negué aguantando la respiración.

—¿Crees que así te querrá alguien?

Una lágrima cayó por mi mejilla. Giré la cabeza, rápido, apartando la vista del reflejo. Pero fue imposible y la maldita voz siguió hablando.

—Así no vas a llegar a ser nadie nunca.

Apreté los puños sin darme cuenta. Comencé a temblar. Lloré más fuerte. Cerré los ojos mientras hiperventilaba. Esto era una completa tortura.

—Es la cruda realidad, pelirrojito. Vas a estar solo si no cambias.

No era cierto. ¿O si lo era? ¿Tenía que cambiar todo de mí para gustarle a alguien? No. No podía hacerle caso a mi cabeza. No era cierto.

—Sí, es cierto, tan solo mírate.

Inconscientemente, abrí los ojos y levanté la cabeza. Fue en ese entonces cuando todos los defectos aparecieron. Haciéndose notar más que de costumbre. La mente comenzó a exigir.

—Vas a dejar de comer.

Eso haría, así estaría más delgado.

—Vas a ir al gimnasio.

Iría para ponerme fuerte y que la gente me admirara.

—Vas a dejar de ser pelirrojo, es horrible para la sociedad.

Teñiría mi cabello de un color más oscuro.

—Sé más social, a todos les gusta eso.

Me convertiría en el más popular del instituto si hiciera falta.

– No se te da nada bien, ¿para qué te molestas en cambiar si nadie te querrá de ninguna forma?

Volví a cerrar los ojos. Ya no aguantaba más aquello. Abrí mis puños, temblando, y miré las palmas. Tenía mucha rabia guardada en el cuerpo. Tanta, que llegué al punto de clavarme las uñas. Consiguiendo así hacerme sangre. Otra vez.

Mi cabeza tenía razón. No era bueno en nada. Era un inútil que acabaría solo deambulando por la calle. Solo sabía llorar y exagerar las cosas. Grité para intentar que me escucharan. Solo conseguí que las luces se apagasen poco a poco y que dejara de verme reflejado. En el momento en que todo quedó oscuro, noté una presencia. No estaba solo. Tenía miedo. Escuché las voces. Aquellas que tanto quise evitar.

–Otra vez por aquí... –dijo la primera.

–Te echábamos de menos... –la segunda la escuché en mi oído en forma de susurro.

–Ya verás que bien estaremos juntos –la tercera, la que más odiaba, porque yo las conocía a todas y a cada una de ellas.

–¿Crees que estaremos bien todos juntos? –la cuarta y la quinta sonaron a la vez, ¡Dios mío, que se acabe ya esto!

Apreté los ojos, desesperado. Quería salir de allí. Eran mis enemigos. ¡No, yo era mi enemigo! Tenía que huir de mí para estar a salvo, pero, ¿cómo lo hacía? Intenté escapar de la habitación. Sin embargo, las cadenas lo volvieron a impedir. Caí de rodillas. Grité con todas mis fuerzas pidiendo ayuda. Todas las sombras rieron a la vez, en armonía.

–Vuelves a ser nuestro –dijo Ansiedad.

–Cuidaré bien de tus pensamientos, tranquilo –dijo Insomnio.

–Y yo, de tus emociones –fue el turno de Depresión.

–Nosotros te defenderemos –Estrés e Ira siempre iban juntas.

–Anemia llegará más tarde, pero no te preocupes, no fallará.

Y el último en hablar fui yo. Porque aunque no me avisaran de lo que iba a suceder, lo sabía de sobra. Ya lo había vivido. Y era mejor vivir en el infierno que volver a pasar por aquello.

De nuevo lloré como nunca. Gritaba. Hiperventilaba. Temblaba. Sudaba. Tenía frío... Sentía mi nombre por todos lados. Mi cuerpo se movía bruscamente de un lado a otro. Entonces abrí los ojos. Ya no había rastro de esa habitación y de las sombras que consideraría compañeras de vida durante un buen tiempo. Ahora estaba en la mía. Mi

hermana se encontraba en la orilla de la cama con los ojos llorosos. Me abrazó fuerte y no me soltó hasta que mi respiración se calmó un poco.

Me di cuenta de que había tenido una pesadilla. La segunda de la noche.

Yaiza Camino
1r A Batxillerat

EL MIEDO MÁS TEMIDO

Y ojalá nadie tuviera que pasar por esto. Que todo aquel que lo esté pasando sepa que las cosas mejorarán. Que no tenga el miedo más temido y se agarre a la fe. Que sepa que no está solo, que la ayuda viene en camino. Tenedle paciencia al luchador y no le hagáis ver que tenéis el miedo más temido. Que viéndote sufrir, nosotros sufrimos contigo. Que te estés yendo y, junto a eso, nos llega el miedo más temido.

Yaiza Camino
1r A Batxillerat

ME TENÍA Y ME PERDÍ

Regalé trozos de mí a todo aquel que pasaba por mi vida. Daba oportunidades como si fueran cupones de descuento para dañarme. Confiaba en la gente sin conocerla de nada, a sabiendas de que podrían clavarme un puñal por la espalda. Me cegaba y me obligaba a ayudar a los demás para que, de alguna forma, me sintiera mejor conmigo misma.

Pasaba el tiempo y eso me consumía despacio. Sin darme cuenta de ello. Hasta que, en el momento más oportuno, me fui de vacaciones. Ahí me di cuenta de que yo no era feliz antes. Que perdí todo sin darme cuenta. Que me tenía y me perdí.

Así que, con mucha fuerza de voluntad, recogí todos aquellos pedazos que la gente desechó de mí y volví al inicio de la vida. Me daría una oportunidad a mí misma. Confiaría en todo momento en mis decisiones y solo me cegaría en recuperarme. Porque me echaba de menos. Porque me lo merezco. Porque así es la vida. Debes caer 1000 para levantarte 1001.

Yaiza Camino
1r A Batxillerat

DESPUÉS DE TI

No sé si he retrocedido o he avanzado desde que te fuiste... Supongo que he ido hacia adelante, pero aun así yo me siento anclada en aquel domingo.

Ya no tengo tanta cara de niña y leo un poco más que antes. Mis aficiones son distintas y a la vez sigo siendo la misma.

Qué dirías si me vieras ahora... Con piercings y tatuajes. Con el pelo de otro color, corto, con la misma mirada que la tuya, solo que la mía está vacía y la tuya está grabada en mi mente.

Sigo pensando accidentalmente cómo serías ahora... ¿Más alta? ¿Delgada? ¿Sensible? ¿Intolerante a la vida?

No sé, pues no tuve tiempo de conocerte.

Desde que te fuiste he podido explorar mi interior, comprender emociones.

La añoranza es el peor amigo del ser humano junto con la soledad.

Y yo me siento sola.

Llevo doce años intentando comprender qué es realmente vivir y todo me lleva a la muerte.

¿Será que estoy muerta?

Energía negativa vagando por el universo, esperando a encontrarme con algo que me pueda corroborar que estás feliz en otro lado.

Esperando a verte de nuevo.

No te voy a mentir, se me hace pesado tener que levantarme cada día, aparentar ser un ente funcional, cumplir mis objetivos, la motivación...

Todo.

El mundo está tan cambiado...

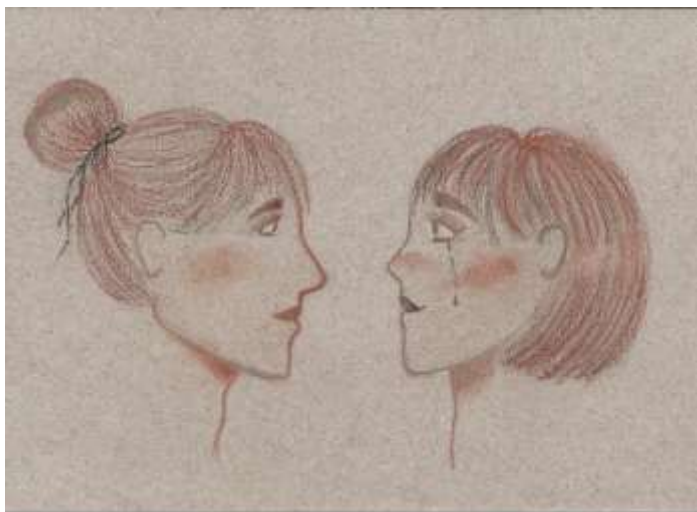
He conocido a personas horribles, he sido una persona horrible. También me he dado cuenta de que hay buenas personas.

Estoy trabajando en mí.

Y por si te lo preguntas, tenías un círculo muy hipócrita, aunque algunos demostraron fidelidad a tu nombre. Te sorprendería que tan carroñero pueda ser aquel que un día dijo ser tu amigo.

Si te sirve de consuelo, la abuela está más feliz, le vuelve a brillar la cara. A veces vuelve a 2011, y ha utilizado de nuevo la colonia que te gustaba.

Ariadna Porto
1r A batxillerat

EPHEMERAL

I'm about to wake up. I haven't dreamed in a long time. I just rest. I manage to dream only with my eyes open but since he stopped looking at me in the same way, I don't have the same illusion.

Nobody knows what I want because I don't know how to love anyone, even though I was hoarse screaming at fate that I wanted you to come back but he told me to screw myself, damn wretch.

I learned to write my hate and since then I rest calmer. I do it for the love of art and for the love of God. I miss the peace that you gave me when you caressed my face.

I vent with each word written and I follow myself drowning in my sea of doubts. I would like to paint a canvas with my eyes. You can't imagine how much ink they would splurge.

I've already woken up and I'm going to get dressed. Today I feel like putting a nice outfit on my fear and leaving my insecurity naked. It's a kind of shock therapy.

I still have the same idea in my head and the same thoughts. One day they bet on me but the one who lost everything was me, and since then when I throw the stone I make sure that it is my hand that is tempting *great luck* because I play with a couple

of aces up my sleeve, they tell me that I'm going to burn myself playing with fire and what they don't know is that I almost burned down at my house leaving it intact.

When I feel happy I get scared, I don't know what the hell is wrong with me, so I used to feel that when they painted me a white stripe I felt another open wound. I decided to leave from so much bleeding. I came back, but it was too late.

I put aside that idea of the motorcycle when I fell down a ravine and since then I've been walking with a couple of broken bones.

Ariadna Porto
1r A batxillerat

EFÍMER

Estic a punt de despertar-me. Feia temps que no somiava. Només descanso. Aconsegueixo somiar només amb els ulls oberts, però com que va deixar de mirar-me de la mateixa manera, no em fa la mateixa il·lusió.

Ningú sap què vull perquè no sé estimar ningú, tot i que estava ronca cridant al destí que volia que tornessis; ell em va dir que em fotés, maleït desgraciat!

Vaig aprendre a escriure el meu odi i des de llavors descansa més tranquil. Ho faig per amor a l'art i per amor a Déu. Trobo a faltar la pau que em vas donar quan em vas acariciar la cara.

M'esbravo amb cada paraula escrita i em segueixo ofegant al meu mar de dubtes. M'agradaria pintar un llenç amb els meus ulls. No us podeu imaginar la quantitat de tinta que esbossarien.

Ja m'he despertat i em vaig a vestir. Avui tinc ganes de posar-me un vestit agradable a la meva por i deixar nua la inseguretat. És una mena de teràpia de xoc.

Encara tinc la mateixa idea al cap i els mateixos pensaments. Un dia van apostar per mi però qui ho va perdre tot vaig ser jo, i des de llavors quan llenço la pedra m'asseguro que és la meva mà la que tempta la gran sort perquè jugo amb un parell d'asos a la màniga. Em diuen que em cremaré jugant amb foc i el que no saben és que gairebé em cremaré a casa deixant-la intacta.

Quan em sento feliç m'espanto. No sé què dimonis em passa, això que acostumava a sentir que quan em pintaven una franja blanca sentia una altra ferida oberta. Vaig decidir marxar de tant sagnar. Vaig tornar; massa tard.

Vaig deixar de banda aquella idea de la moto quan vaig caure per un barranc i des de llavors vaig caminant amb un parell d'ossos trencats.

TEMPUS FUGIT

Tempus Fugit no one can deny,
it takes us swiftly ever by.

We wish it were slower and days were longer,
but Time marches quickly ever stronger.

We seek to make it pause,
but it moves on and time never withdraws.

We can't make it stay,
for it will be gone come tomorrow's day.

We can't hold its hand,
for it is ever fleeting like sand.

So make the most of each day,
for soon time will be on its way.

Irene Pardo
1r C batxillerat

TEMPUS FUGIT

Tempus Fugit ningú el pot negar,
ens porta ràpidament.
Ens agradaria que fos més lent i els dies fossin més llargs,

però el temps marxa ràpidament cada cop més fort.

*Busquem fer-lo aturar,
però avança i no es retira mai.*

*No podem fer que es quedi,
perquè demà desapareixerà.*

*No podem agafar-li la mà,
és fugaç com la sorra.*

*Així que aprofita al màxim cada dia,
aviat el temps estarà al seu camí.*

EL CONTE DE LA JAQUETA DE PELL DE LLOBATÓ

Haureu escoltat la història de la caputxeta vermella, oi? Doncs avui us vinc a explicar el mateix conte, aquest cop segons el llop.

Diu la rondalla que en un bosc al mig dels Pirineus catalans hi vivia un llop, un preciós llop de pelatge negre com la nit i ulls clars com el cel del migdia. Doncs bé, aquest jove i savi llobató, vivia en harmonia amb la resta d'animalons del bosc: uns es crusprien els altres, però tot seguia un cert equilibri. Fins que va aparèixer un monstre vermell com la sang, unes llargues potes pèl-roges trenades li baixaven pel cap. Era la caputxeta, una vil criatura que destruïa la seva llar. Així que se'ls va acudir un pla, un pla mestre per fer-la recapacitar, perquè deixés de ser tan ignorant i pogués arribar a conviure amb ells.

Doncs bé, el pla consistia en què el llop, que era el més savi del bosc, anés a trobar-se amb la caputxeta per comentar-li cívicament el problema i arribar a un acord, ja que el llop era pacifista i partidari del diàleg. Així ho van fer; com que la nena cada divendres passava per aquell bosc per assistir a festes clandestines a un bosc veí, el llop la va esperar meditant en un tram del camí, amb un pom de flors, però el pobre es va adormir. Va passar la caputxeta,

llestà per anar de *rave*, quan de sobte va veure el llop, i com que no tenia res millor a fer, li va donar, sense que el pobre se n'adonés, una de les seves *pastilles de la felicitat* i va seguir el camí cap a la festa, tot rient...

Quan el llop va aconseguir posar-se dret, tot li girava i estava marejat; no era el primer cop que la caputxeta trobava entretingut drogar els animals del bosc, va intuir que havia estat ella i va anar a buscar-la, seguint el caminet de burilles i llaunes de cervesa que veia per terra. El pobre animal, fent tombs pel bosc, va arribar a una caseta de fusta, on conduïa la brossa de la criatura. Va trucar a la porta i en va sortir una iaia, una senyora gran que, tot i viure en una caseta acollidora, no desprenia bones vibracions. La iaia va fer passar al llop (que seguia marejat) i el va fer seure al llit. Amb aquestes que el llop es va adormir, i quan es va despertar es va trobar lligat amb cordes. A la mateixa habitació l'observaven la iaia, la caputxeta (amb ressaca) i un senyor amb una destrat que semblava un caçador. Al llop li va fer molta por...

Unes setmanes després, la caputxeta es va fer famosa explicant la seva versió del conte, i la iaia..., la iaia lluí un abric de pell de llop tan tranquil·la i sense remordiments.

Maia Matallana
2n A Batxillerat

SOMNIS

Recordo que de petita sempre somiava el mateix. Potser només es tracta d'un conte de nens petits, potser d'un malson que se'ns repeteix una vegada i una altra i que no volem que es faci realitat. M'imaginava en un bosc, amb l'única companyia dels udols que em brindaven els mussols a la nit. La meva àvia m'havia dit que el cant dels mussols era un avís que la mort s'acostava. Visualitzava, d'entre les fosques, la figura d'un monstre de color atzabeja que avançava lentament en la meva direcció. Recordo l'angoixa i la suor freda que em queia pel front a mesura que la fera era cada cop més a prop meu. Intentava escapar, corria i corria, però mentre més ho feia, més em costava. Sentia les cames cada cop més dèbils i semblava com si el bosc s'anés fent més espès a cada gambada que feia. Estava tan concentrada a fugir d'aquella silueta desconeguda que, de vegades, ensopegava amb una branca seca i queia a la vora d'un toll d'aigua cristal·lina. Quan aconseguia obrir els ulls, reflectit al bassal, trobava el rostre d'una dona gran, envellida per la preocupació i el desgast de tota una vida d'esforços en va. Realment, no coneixia aquella dona, ni s'assemblava a la petita nena que jo era, però la seva expressió em feia compadir d'ella. Recordo el precís

moment en què, de cop i volta, apareixia silenciosament la figura negra darrere de la dona, llavors em girava atabalada i em trobava de front aquell monstre, de prop no em feia por. Em girava de nou cap al toll i encara puc sentir l'esgarrifança que em feia reconèixer-me al bassal i adonar-me que aquella vella era la petita noia que jo em recordava. Abans de poder-me aixecar, la silueta negra m'abraçava tan plàcidament que ens foníem en una sola.

Lucía Rivas
2n B Batxillerat

SOLITUD

Finalment, la casa era buida. Tothom havia marxat. La seva ment era l'única companyia que li quedava entre aquelles quatre parets que havia anomenat llar. Allà dret, amb ulls plens de tristesa i mirada perduda, intentava recuperar els pocs records que li quedaven.

Va trobar-se amb una caixa de metall antiga i d'estil desfasat, contenia fotografies que il·lustraven els moments més feliços de la seva vida. Un somriure nostàlgic se li va dibuixar a la cara i una sola llàgrima li va recórrer la galta. Aquelles fotos el van retornar a la seva gran època universitària, li feien recordar com se sentia la joventut. Va fixar la mirada en un noi preciós que apareixia en algunes fotos. Sempre somreia i era positiu. Semblava que anés a conquerir el món, si bé tenia tota una vida per endavant. Va ser devastador observar com ara aquest noi es trobava assegut al sofà de casa seva, rodejat d'espais en buit i amb escassos dies per viure, intentant no oblidar les experiències que li havia ofert la vida. El seu passat quedava plasmat al paper d'antigues Polaroid i resumit a la seva ment, que repassava les vivències amb pena. En alçar la mirada, va veure el no-res. No hi quedava ningú, només un flux xiuxiueig provinent del seu cap. Va ser això el

que, aleshores, li va fer adonar-se que si ja s'havia sentit sol abans, ara ja coneixia el significat més profund i obscur de la paraula solitud.

Marta Torrijos
2n C Batxillerat

TWO LITTLE KILLERS

Elena Rodriguez is a 15-year-old girl. Her father and mother were murdered in cold blood in front of her eyes, she still does not know the reason for their parents' deaths. Elena has been preparing revenge for years and she makes a good plan to go after him. But she doesn't know that the murder has a boy her own age.

One day in the morning Elena was more than ready, she took her things, weapons and a small bag where she had food. Elena had been years preparing her magnificent plan and already knew where her hiding place was. She put on all the black clothes to go unnoticed.

Three days later she arrived at her destination, there were many guards guarding the front door but she already knew another secret entrance, there was no one and she discovered that the murder was the boss... She pulled a gun out of his bag, as she heard noises. Then she heard voices of a young man and pointed the gun at him.

–Who are you?

–You don't care.

–Of course I care, you're on my turf.

–I came to kill you all. Elena said with a big smile on her lips

–Excuse me? A twelve-year-old girl against 500 soldiers? I don't think so.

–First thing, I am 15 and second thing I can do it against you.

–I know you don't want to kill everyone, you have come after someone in particular.

– ...

–Tell me why you have come here.

–I have come to look for the boss.

The boy laughed.

–Why are you laughing?

–Will you really go after him?

–Yes.

–He's my father, I can help you.

–Will you help me kill your father?

–Yes.

–Why would you do this?

–Because he murdered my mother –he said.

–W-what?

–Yes, do you want me to help you or not? –I know every room in this building and I know how to get to my father's office.

–Okay, come on.

The kid walked Elena to her dad's office, but before they went in, they started preparing the guns.

–By the way, what's your name?

–Elena, you?
–Jackson, but you can call me Jack.
–Okay.
–And why do you want to kill him?
–Because he murdered my mother –he said
taking a gun.
–Oh...
–Are you ready?
–Yes, first I go in to distract him and when I
give you the signal you go in.
Jack came in and started talking to his father.
–What do you want?
–Ward wants to see you.
–Ward does not work today son.
–I meant Mr Michael.
–Sure, tell him to come in.
–You can enter, Michael!
There he was when Elena came in with a gun
ready to kill him.
–Surprise!
–But what is this?! Who are you!?
–A fifteen-year-old girl who comes to kill
you.
After this she hit the trigger and a bullet
went through the forehead of the boss.
–Now we have to run, the guards will be
arriving.

She said this and started running after Jack. Finally, no one saw them leave the building and they went to a town there to rest.

Jack raised his hand for Elena to give five. They took refuge in a house that was over there and suddenly a person enters leaving a letter and goes away. After reading it, they realize that they were both half-brother and sister and that Ward killed Elena's father and his wife because he realized they had cheated on him and that his wife had a daughter with him, who was Elena. Everything was very confusing and a big surprise for these two.

Aya Agharbi
2n B Batxillerat

DOS PETITS ASSASSINS

Elena Rodríguez és una noia de quinze anys. El seu pare i la seva mare van ser assassinats a sang freda davant dels seus ulls, i encara no coneix la raó de la mort dels seus pares. Elena ha estat preparant venjança durant anys i fa un bon pla per anar darrere d'ell. Però no sap que l'assassí té un nen de la seva pròpia edat.

Un dia al matí Elena està més que preparada, agafa les seves coses, armes i una bossa petita amb menjar. Ha passat anys preparant el seu magnífic pla i ja sap on és el seu amagatall. Es posa roba negra per passar desapercebuda. Tres dies més tard arriba al seu destí, hi

ha molts guàrdies vigilant la porta principal, però coneix una entrada secreta, no hi ha ningú i descobreix que l'assassí és el cap... Treu una pistola de la bossa mentre sent sorolls. Després sent veus d'un jove i l'apunta amb la pistola.

—Qui ets tu?

—No t'importa.

—És clar que m'importa, ets a la meva gespa.

—He vingut a matar-vos a tots—diu Elena amb un gran somriure als llavis.

—Perdona? Una nena de dotze anys contra cinc-cents soldats? No ho crec.

—En primer lloc, tinc quinze anys i en segon lloc puc fer-ho contra tu.

—Sé que no vols matar a tothom, has vingut per alguna persona en particular.

—...

—Digue'm per què has vingut aquí.

—He vingut a buscar el cap.

El noiriu.

—Què et fa tanta gràcia?

—De debò que hi aniràs?

—Sí.

—És el meu pare, et puc ajudar.

—M'ajudaràs a matar el teu pare?

—Sí.

—Per què ho faries?

—Perquè va matar la meva mare.

—Què?

—Sí, vols que t'ajudi o no?

–D'acord. Vinga!

El nen camina amb Elena fins a l'oficina del seu pare; abans d'entrar-hi, comencen a preparar les armes.

–Per cert, com et dius?

–Elena, i tu?

–Jackson, però em pots dir Jack.

–D'acord.

–I per què el vols matar?

–Perquè va assassinar els meus pares.

–Agafa una pistola.

–Oh...

–Estàs a punt?

–Sí, primer entraré per distreure'l i quan et doni el senyal, véns tu.

Jack entra i comença a parlar amb el seu pare.

–Què vols?

–Ward vol veure't.

–Ward no treballa avui, fill.

–Em refereixo al Sr. Michael.

–És clar, digues-li que entri.

–Pots passar, Michael!

Elena entra amb una pistola preparada per matar-lo.

–Sorpresa!

–Però què és això? Qui ets tu?

–Una noia de quinze anys que ve a matar-te.

Després d'això, prem el gallet i una bala passa per davant del cap.

–Ara hem de fugir, arribaran els guàrdies –i comença a córrer darrere de Jack. Finalment, ningú els

veu sortir de l'edifici i van a un poble a prop per descansar.

Jack aixeca la mà i xoquen els cinc. Es refugien en una casa que hi ha allà. De sobte, una persona entra, deixa una carta i se'n va. Després de llegir-la, s'adonen que tots dos són germans per part de pare i que Ward va matar el pare d'Elena i la seva dona perquè es va adonar que l'havien enganyat i que la seva dona tenia una filla amb ell, que era Elena. Tot va ser molt confús i una gran sorpresa per als nois.

THE WORST AND THE BEST EXPERIENCE I'VE EVER HAD

I've been studying piano since I'm five years old. I've always been the best pianist among my classmates in the conservatoire and that is why my concerts in conservatoire have been, the vast majority of them, perfect.

Last year, I had to prepare my Christmas concert like every year. I decided to provide the public the opportunity to listen to the amazing fourth symphony of Mozart and a piece of Schubert. I had been preparing this concert for two months, so I was really prepared to do my best.

But when the moment to show to the public who I am arrived, something unexpected in my mind went wrong. I had started with my concert but my mind went absolutely blank. I couldn't control what my fingers were doing, so I became really nervous. I thought for a moment that all my time I had dedicated to this concert had been wasted.

The following seconds after thinking I would lose all my reputation, I realised that, although I wasn't understanding what I was doing, I had studied more than ever and my fingers were doing all the work without I had to tell them how to do it.

My fingers were dancing in the piano with all freedom of the world without being part of my body. I decided to close my eyes and enjoy, like I was part of the public. At the end of the concert, everybody congratulated me.

Arnau Llorens
2n C Batxillerat

LA PITJOR I LA MILLOR EXPERIÈNCIA QUE MAI HE TINGUT

Estudio piano des dels cinc anys. Sempre he estat el millor pianista entre els meus companys del conservatori i, per això, els meus concerts han sigut, la gran majoria, perfectes.

L'any passat vaig haver de preparar el meu concert de Nadal com cada any. Vaig decidir oferir al públic l'oportunitat d'escoltar la sorprenent quarta simfonia de Mozart i una peça de Schubert. Vaig estar preparant el concert durant dos mesos, i per això estava ben preparat per fer-ho el millor possible.

Quan va arribar el moment de mostrar al públic qui soc, alguna cosa inesperada dins meu ho va espatllar. Havia començat el concert quan em vaig quedar en blanc. No podia controlar el que feien els dits i em vaig posar nerviós. Vaig pensar per un moment que tot el temps que havia dedicat al concert havia estat perdut.

Després de pensar que perdria tota la meua reputació, em vaig adonar que, tot i que no entenia el que estava fent, havia estudiat més que mai i els meus dits estaven fent tota la feina sense haver de dir-los com. Els dits ballaven sobre el piano amb tota la llibertat del món sense formar part del meu cos. Vaig decidir tancar els ulls i gaudir, com si fos part del públic. Al final del concert, tothom em va felicitar.